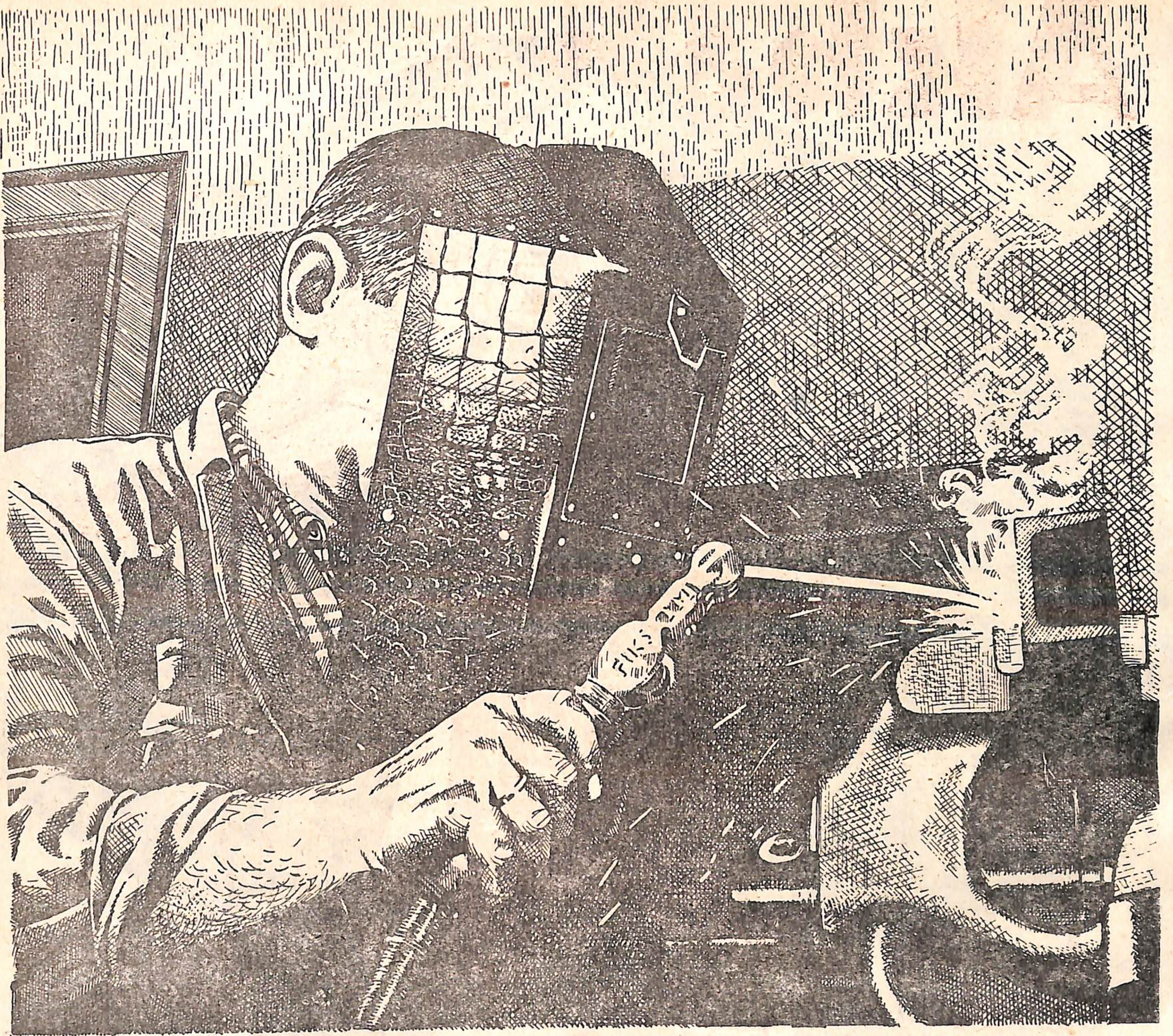
Akbaba

"C. H. P. deki ikilik devam ediyor.,, - Gazeteler -

İnönü — Aklınızı başınıza alın.. Yoksa sizi ben bile kurtaramam!

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına alır... aynı zamanda senenin en zengin çekilişine katılarak değerli bir ikramiye kazanma şansını elde edersiniz. Ve üstelik, % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Yılın üçüncü zengin çekilişine katılmak için son para yatırma tarihi: 10 Ağustos

Bu çekilişte:

15 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 LİRA
25 ADET 5.000 LİRA
25 ADET 1.000 LİRA

ve 3300 kişiye çeşitli para ikramiyeleri

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya vadelilerde her 100 liraya yrı bir kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d - 718

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli · Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 485 — Yıl : 38
29 Haziran 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İnanmak, İnanmamak!

GAZETELERDE sık sık gördüğümüz bir haber vardır: Bursa'nın kurtuluş günü kutlandı. Adana'nın kurtuluş günü kutlanacak. İstanbul'un kurtuluş günü kutlanıyor... Bilmiyorum, Ankara, Erzurum, Sivas gibi birkaç bahtiyar ülkemiz dışında, düşman ayağı altında ezilmemiş toprağımız var mı?..

Birinci Dünya Savaşının sonunda, biz, nerdeyse tüm bir vatan kaybediyorduk... Ediyorduk dedim. Ettik demeğe kalemim varmadığı için!

Sonra ne oldu?

Bir adam çıktı. İki değil, bir adam. Bir tek adam... Kendisini ordu müfettişi seçtirdi. Bir çürük tekneye atladı, açıldı Karadeniz'e. Çalkan bre çalkan... Ha battı, ha batacak. Ha geri çevrildi, ha çevrilecek...

Yirminci yüzyılın bu gerçek masalını hepiniz biliyorsunuz: Kılıcını çıkardı, nişanını çıkardı, üniformasını çıkardı. Çırçıplak bir vatandaş oldu: Vatandaş Mustafa Kemal!

Nesi mi vardı bu vatandaş Mustafa Kemal'in?.. Sade kafası ve kalbi: Birinde akıl doluydu, birinde güven!

Bu iki silâhla yaptı ne yaptıysa: Başkumandanlık Meydan Savaşından harf inkılâbına, şapka inkılâbına kadar.

Şimdi, anlatılmaz duyguların baş dönmesi içinde, gözlerimizi bir onun yaşadığı yıllara, başarılar, başarılar, başarılar dolu yoksul yıllara çevirelim: Tanrısal bir gücün elinde, yeni, yepyeni bir dünya, yeni, yepyeni bir millet doğuyor... İnanan, güvenen, başaran bir memleket, bir millet!

Demiryolları Türkleşiyor, elektrikler Türkleşiyor, tramvaylar Türkleşiyor...

Kadın, yüzyılların sertleştirdiği, kara, kalın kabuğunu çatlatan bir yeni yaratıktır...

On iki milyonluk kılıç artığı insan, hızla onbeş, yirmi, yirmibeş milyon oluyor...

Ankara stepi yeşermeğe başlıyor. Osmanlı Bankasının deposuna sığınan yabancı elçilik Çankaya sırtına çıkıyor...

Dil - Tarih - Coğrafya Fakültesinin alın yazısı, onun en güzel vasiyeti: «Hayatta en hakikî mürşit ilimdir.»

Dil Kurumları, Tarih Kurumları onun coşkunluğunu paylaşarak gecesi gündüzü bölünmez bir aşk içinde çalışıyorlar.

O, halkın içinden gelmişti. Halkın içinden çıkmadı.

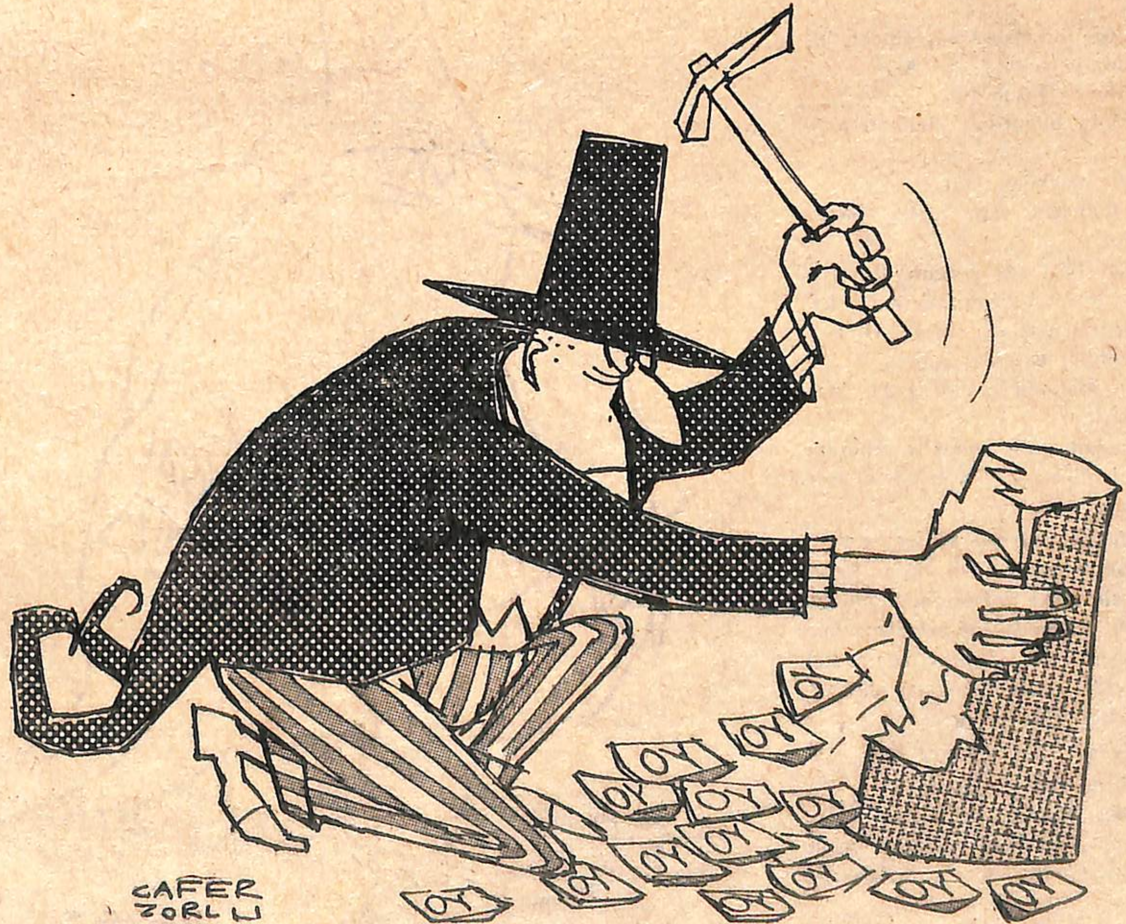
Bütün başarılar, onun bir parçası olduğu bu millete inanışındandır.

O, bu inanışla Samsun'a çıktı. Bu inanışla Kurultayı topladı. Bu inanışla Başkumandanlığı aldı. Bu inanışla Dumlupınar'da savaşa atıldı. Bu inanışla sarayı, medreseyi yıktı. Bu inanışla Kastamonu'da şapka giydi, Sarayburnu'nda soldan sağa yazdı...

Eğer onun kurtardığı bu bağımsız, bu hür, bu nüfusu otuz milyona, bütçesi on milyara varan vatanda başarısızlıklara uğruyorsak... Yalnız, yalnız, yalnız inanmadığımız içindir: Kendimize ve hayatta en hakiki mürşit'in ilim olduğuna!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bütün partiler «Oyları biz toplayacağız» diyorlar..

Nalıncı keseri!..

NİSBÎ TEMSİL

Kiremit renkli tabelâsında «Ahbap Kıraathanesi Müsteciri Cemal Caymaz» yazılı kahvenin yeşil boyalı, yampiri kapı kanatları iki yana açıktı.

Cemal efendi çay ocağının başında, semaverin altındaki mıcırları maşa ile karıştırıyordu. Çırağı Hüseyin, peştemalını beline dolamış, sulana sulana, basıla basıla kara renkli betona dönmüş olan kahvenin toprak döşemesini süpürdü ilkin.

Dalbudak sararak pencere camını kaplamış mavi boncuklu ıtır, döşemeye vuran ışımları biçim biçim bölerek yere güneşten işlemeli bir kilim sermişti.

Çırak Hüseyin, sarmaşık, boru çiçeği, gece safası ile çevrili bahçeyi de sulayıp süpürdükten sonra, masaların mermerlerini sildi. Bahçenin ortasındaki küçük havuzun kenarına gazoz şişelerini dizerken, havuzdaki kırmızı balıklar ürküp derinlere kaçıştılar.

Cemal efendi çırağına:

— Haydar'ı bahçeye çıkar! dedi.

Haydar, kanaryanın adıydı. Hüseyin, kafesi tavanda asılı yerinden indirdi, sopalarının tepesine yumurta kabukları geçirilmiş sardonya, karanfil saksılarının üstünde, asma çardağındaki çiviye astı. Sonra havuzun dönen fıskiyesini açtı.

Telefon idaresinden emekli İhsan bey göründü.

— Buyur İhsan Bey!..

— İşte buyurduk. Selâmünaleyküm...

— Ve aleykümselâm.

— Kahvemi yap evlât. Gazete nerede?

İhsan Bey, sağ ayağını altına alarak oturdu. Burnunun üstündeki gözlüğünü yokladı. Çırak Hüseyinin verdiği gazeteyi açtı.

Hacı Mahmut efendi geldi. Merhabalaştılar.

Arkadan polis emeklisi Bünyamin efendi geldi. Demli çayını içerken:

— Aç şu radyoyu Hüseyin! dedi.

Çırak, kanaviçe işli beyaz keten örtü altındaki radyonun düğmesini çevirdi. Radyoda bir konuşma vardı. İhsan Bey, gazeteden başını kaldırmadan, sinek kovalar gibi iki kere elini silkeliyerek:

— Kapat, kapat şunu! dedi.

Hüseyin radyoyu kapattı.

Çiçekçi Mazlum ile Sütçü Halim birlikte geldi. Kahvedekilere selâm verdikten sonra domino taşlarını istediler.

Çok geçmeden kahve epey kalabalıklaştı. Muhtar Emrullah efendi selâm verdikten sonra:

— Ooo... Bütün ahbaplar toplanmış... dedi.

İhsan Bey, gazeteden başını kaldırdı, gözlük camlarının üstünden bakarak:

— Allaha çok şükür, hamdolsun... Bugünlere de kavuştuk, dedi.

Sözlerinden kimse bir şey anlıyamadığı için başlarını İhsan Beye çevirdiler. İhsan Bey, sözünü açıklamak gereğini duyarak elini gazeteye vura, vura:

— Biz şimdiye kadar her ne çektikse, işte bu yüzden çekmiştik, dedi, şükür o da halloldu. Artık yedi düvel bir olsa, bizim sırtımızı yere getiremez.

Muhtar Emrullah efendi, ötedenberi aralarında bilgi yarışması olan, sık sık çekiştiği İhsan Beye:

— Gene ne var, ne olmuş? Gazetede bir haber mi var İhsan Bey? Diye sordu.

— Evet, öyle bir haber ki hem de..

— Neymiş?

— Nihayet, nisbî temsil kabul olundu.

Muhtar Emrullah efendi, bu nisbi temsilin ne olduğu üzerinde kendini toparlıyacak, düşünecek kadar vakit kazanmak için:

— Yaaa... dedi, oh oh... Bak buna sevindim. Demek nisbi temsili kabul ettiler...

Çiçekçi Mazlum oyundan başını kaldırıp sordu:

— Amerika mı, yoksa Rusya mı?

— Ne Amerikası, ne Rusyası oğlum... Biz kabul ettik, biz. Bundan sonra bizde nisbi temsil var.

— Yaaa.... İyi, iyi, olsun.

Polis emeklisi Bünyamin:

— Yani, şimdi iyi mi bu?

— İyi olmaz mı?

Muhtar Emrullah, İhsan Beyden aşağı kalmamak için:

— İyi de söz mü, hem de çok iyi... dedi.

— Aman iyi olsun da...

İhsan Bey daha da açıkladı:

— Şu Amerika'ya bak meselâ; Fransa'ya bak, İngiltere'ye bak, Almanya'ya bak, Japonya'ya bak... Bunlar hep ilerlemiş, değil mi?

Hacı Mahmut:

— Evet, eyledir. Hepisi de irellemiştir... dedi.

— Neden? Çünkü bütün Avrupa'da ve Amerika'da nisbi temsil vardır. İlerlemenin sebebi işte bu: Nisbî temsil.

Sözü Muhtar Emrullah aldı:

— Bir memlekette nisbî temsil oldu mu, o memleket ilerler.

İhsan Bey:

— Biz, şimdiye kadar, tâ Tanzimattan beri ilerlemeğe çalışırız. Ama, bir türlü ilerliyemeyiz... Bir türlü geri kalışımızın sebebi anlaşılamıyordu. Anlasak, çoktan işi hallederdik.

— Peki, neymiş İhsan Bey?

— Ne olacak, nisbî temsil... Yahu bunca idare geldi geçti başımızdan. İnsan akıl eder de şu Avrupa, Amerika neden boyuna ilerliyor diye araştırır be!..

Elbet bir sebebi var.

Muhtar Emrullah sözü aldı:

— Sebebi malûm, nisbî temsil.... Biz bu nisbi temsili, meselâ elli sene evvel kabul etmiş olsaydık, şimdiye kadar, ohoooo, Avrupa'yı, Amerika'yı çoktaan geçmiştik..

İhsan Bey onayladı:

— Evet. Bizde hamdolsun her şey var. Madenimiz var, topraklarımız zengin, sularımız güzel, memleketimiz havadar ve iklimimiz fevkalâde. Neyimiz eksik? Yalnız bir şey eksik, nisbi temsil...

— Şimdi o da tamam oldu. Eh görsünler bakalım bundan sonra bizi...

Kahvedekiler durmuşlar, İhsan Bey ile Muhtar Emrullah efendinin konuşmalarını dinliyorlardı.

— Allahıma bin şükürler olsun, nisbi temsile kavuştuk...

— Meselâ yüz sene evvel nisbî temsili kabul etmiş olsaydık, şimdi çoktan aya da gitmiştik, güneşe de..

— Neye canım sıkılıyor birader, biliyor musun? Yahu insan şu ilerleyen, zengin memleketlere bir kere bakar. Bunlar neden zengin oluyorlar, ilerliyorlar diye düşünür, araştırır- Onların bizden fazla nesi var? Biri nisbi temsil... Hah, tamam! Alıver nisbî temsili, olsun bitsin...

— Demek, hiç birinin aklına gelmemiş. Olan millete oldu. Neyse, sonunda anladık ya..

Sütçü Halim söze karıştı:

— İhsan Bey, demek bu nisbî temsil dediğiniz şey bukadar mühim?

— Mühim ya... Mühim olmaz mı!. Her şey onunla kaim. Bir memlekette nisbî temsil yoksa, o memleket geri kalmağa mahkûmdur.

Kahveci Cemal ocaktan başını uzattı:

— Affedersiniz, anlıyamadığım bir şey var. Bu nisbî temsil madem bukadar mühim, bukadar faydalı da, bizim müttefikimiz olan Amerikalılar, dostlarımız İngilizler, Fransızlar falan, şimdiye kadar neden bize söylemiyorlar? Değil mi ya!... Bizim kalkınmamız için boyuna borç veriyorlar, kredi veriyorlar, plân veriyorlar. Bunları vereceklerine, nisbî temsili kabul edin de, siz de yükselin, deselerdi ya... Ayıp doğ-

YAZISIZ!..

rusu. Dostluğa sığmaz. Haydi biz, onlardan neyimizin eksik olduğunu farkedemedik, onların bizden fazla nesi olduğunu göremedik, peki onlar bilmiyor mu, görmüyor mu? Söylemek de mi yok?

İhsan Bey:

— Söylemezler, dedi, çünkü dostluk başka, alış-veriş başka. Her ne kadar dost olursan ol, gene de yabancı.

Çırak Hüseyin de söze karıştı:

— Demek bu sizin söylediğiniz şey, çok iyi bir şey...

— İyi ya... Hem de nasıl iyi. Memleketin zenginliği, işsizliği, şu, bu, her ne varsa nisbi temsile bağlı....

Çırak elini dizine vurdu:

— Vay anasını...

Çiçekçi Mazlum;

— Sormak ayıp olmasın, dedi, şimdi bu bizim kabul ettiğimiz nisbî temsil mi ne, nasıl bir şey? Yani ne olacak?...

Sütçü Halim:

— Evet, dedi, ne demek bu nisbî temsil?

Her söze atılan Muhtar Emrullah efendi, bu soruyu duymazdan gelip, bilgi yarışmasındaki rakibi İhsan Beye baktı. İhsan bey;

— Efendim, dedi, bu nisbî temsil şu demek. Yani her şey bir nisbet üzerine. Anlaşılıyor mu? Nisbî...

Kahveci Cemal;

— Ne gibi? diye sordu.

— Allah Allah... Ne gibisi var mı daha? Cahil insanlara da lâf anlatmak zor. Nisbet yok mu? Her şeyin bir nisbeti olacak. Meselâ sen bir kahvecisin, öbürü de diyelim tüccar. Hepiniz bir nisbet dahilinde, yani nisbî olarak yaşıyacaksınız. Sen, tüccar gibi yaşamağa kalkmıyacaksın, onun gibi giyinmeğe, kuşanmağa kalkmıyacaksın. «Vay, onun evinde buz dolabı var da, bende neve yok?» demiyeceksin. Herkes, kendi nisbetini bilecek. Bizim başımıza her ne belâ geldiyse, nisbetsizlikten gelmiştir. Ahlâk bundan bozuluyor.

Hacı Mahmut:

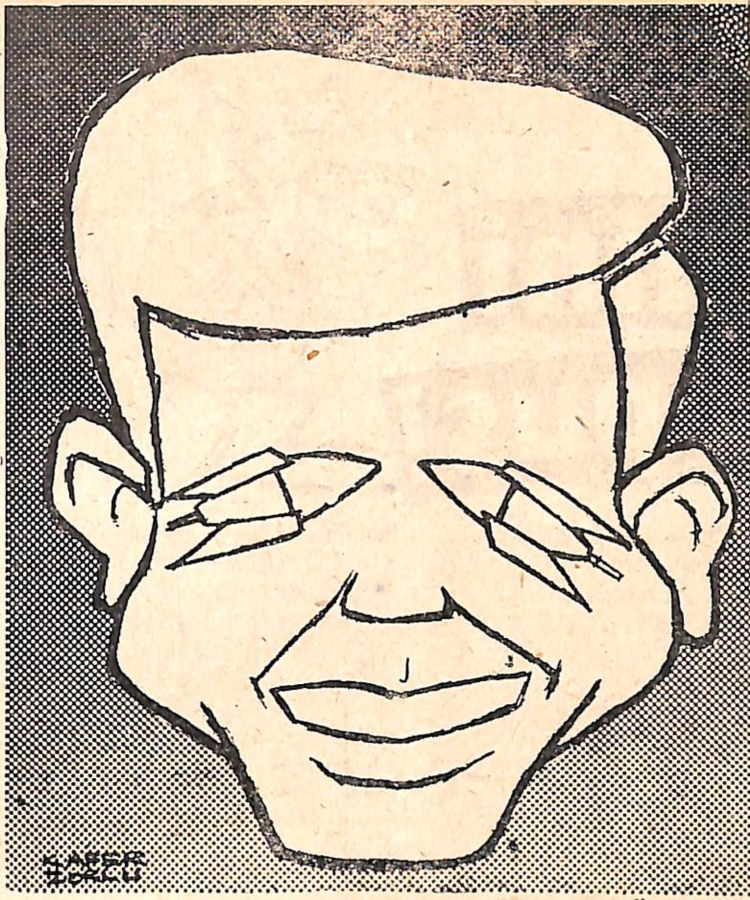
— Vallaha doğru, dedi, ahlâk kalmamıştı. Bir karı, zengin karıya bakıp, o da onun gibi fistan dikiniy, onun gibi giyiniy...

Derken ahlâk bozuliy...

Muhtar Emrullah efendi, bıyık altından gülerek:

— Senin onda bir yanlışın var İhsan Bey, dedi, nisbî temsil o demek değil...

— Ya ne demekmiş?...

Kennedy!..

— Bir parti iktidara geçti mi, iktidardan muhalefete düşen partiyi eziyor. Kendi adamları zengin oluyor. Öyle değil mi? Nisbî temsil şu demek ki, muhalif partide iktidara geçince, iktidardan düşen partiye nisbet verecek. O her ne yapmışsa, öbürü de öyle yapacak. Nisbet yaparak, kendi adamlarını zengin edecek. Eski iktidar, diyelim, çimento fabrikası yaptı ise, bu da söz gelişi otomobil fabrikası yapacak. Eski iktidar beş şeker fabrikası yapmışsa, yenisi nisbet vermek için on şeker fabrikası yapacak. Sonra başka iktidar gelip yirmi fabrika kuracak... İşte böyle nisbet vere vere memleket kalkınacak...

Polis emeklisi Bünyamin:

— Bana kalırsa, dedi, ikiniz de yanılıyorsunuz. Nisbi temsil demek bir nisbet dahilinde temsil demektir. Meselâ mekteplerde temsil verilmiyor mu... Tiyatrolarda temsil verilmiyor mu... İşte öyle. Memlekette herhangi bir şey yapılacak değil mi? Ne gibi? Meselâ Vapur yapacağız. Bakalım vapuru memleket dahilinde mi yapmak daha iyi, yoksa dışarıdan satın almak mı? İşte bu, tıpkı bir tiyatro gibi temsil edilecek. Vatandaşlar da gidip seyredecekler, bakacaklar. Beğenirlerse ne âlâ... Beğenmezlerse, ona göre rey verecekler. Yani milletten gizli hiç bir şey yok. Memlekette her ne yapılacaksa, önce vatandaşın gözü önünde bir nisbet dahilinde temsil edilecek, ondan sonra yapılacak...

İhsan Bey bir kahkaha attı:

— Yahu, sen koca memleketi bir tiyatro yaptın çıktın...

— Ne münasebet... Bütün dünyada böyle. İngilterede, Almanyada, Japonyada, İtalyada, her şeyde böyle. Bir bizde böyle değil, bir de bir yerde daha. Şimdi birden adı aklıma gelmedi....

Sütçü Halim:

— Benim anladığıma göre, dedi, nisbi temsil olunca, herkese hakkı verilecek. İki metre boyunda bir adama bir elbise için iki buçuk metre kumaş giderse. şu bizim Hüseyine bir buçuk metreden elbise çıkar.... Değil mi? İşte her şey buna göre... Adamın birinin evinde altı nüfusu var, öbürü bekâr. Ama ikisi de memur, ayni maaşı alıyor. Olur mu böyle şey? Nisbi temsil bu haksızlıkları önliyecek...

Kahveci Cemal:

— Bu nisbî temsil, yani, söz temsili gibi bir şey.. dedi.

— Eh, aşağı yukarı...

— Çok iyi bir şey...

— İyi de lâf mı?

— Demek mühim?..

— Mühim yahu... Çok mühim...

— İyi ki kabul etmişiz...

— Keşke, eskiden kabul etseydik. Bunca sıkıntıyı çekmezdik... Tuy!..

— Hamdolsun, bugünleri de gördük... Şükür kavuştuk!..

— Çok şükür... Varsın geç olsun da güç olmasın!..

Falan - Filân

Siyasî Terbiye!

Yeni Sabah'ın meşhur ve meçhul «Fısıltı» cısı Sabiha Deren hemşiremiz, imzasız bir mektup almış. İmzasız olunca, muhakkak siyasidir. Siyasî, hem imzasız olunca da muhakkak öfkeli!

Diyormuş ki: «İkide birde C. H.P. ye ne çatıyorsun?...»

Bravoo!. İmzasız mektuplar hayli kibarlaşmış. Baksanıza, sanunda ne «ulan» var, ne «be»!

Yine diyormuş ki: «Hele biz bir iktidara gelelim de....»

Bir bravo daha!.. Bu cümlenin sonunda da beklenen «senin ananı!!!....» yok!

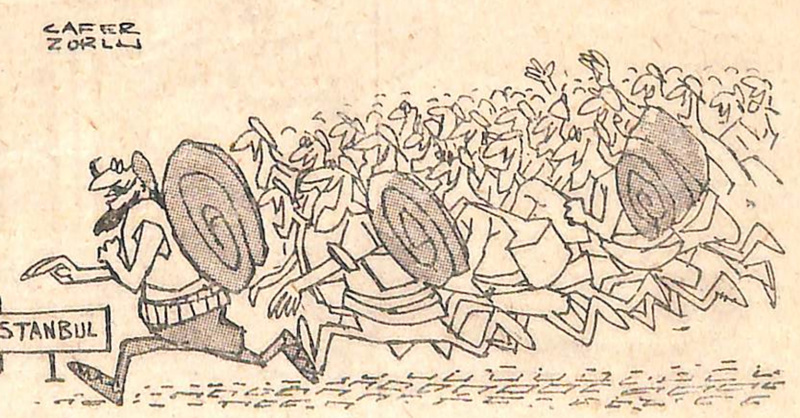
Ve yine diyormuş ki: «Sizin gibilerinin ağzını kapatıp.....»

Aaaaa... Siyasî terbiyemiz vallâhi çok, çok incelmiş bizim.... Çünkü bir yıl önce aldığımız mektuplarda, cümle «sizin gibilerin ağzını....» diye değil «ağzına.....» hattâ «ağzının ortasına...» diye devam ederdi!

Sayın politikacılarımızı, bir yılda edindikleri bu terbiyeden ötürü tebrik ederiz.

İç turizm!..

homo homini lupus!

İlhan Selçuk

«Kiminin saadeti, kiminin felâketidir» derler. Uzak-doğuda harp çıksa, buradaki müvezzi bütün gazetelerini satar. Dişçi, dişinizin çürümesini; muslukçu, evinizi sellerin götürmesini bekler. Lokantada elbisenize yemek döken garson, lekeciye bir imkân yaratmıştır. Kunduranızdaki çivi ayağınıza batmadan tamirciye uğrar mısınız?

Bahar çiçeklerinin renk renk vitrini arkasında çiçekçi, büyük ve zengin cenazelerin nöbetini tutmaktadır. Arada sırada «çelenk gönderilmemesini rica» eden münasebetsizler çıksa bile, böyle istisnalar kaidemizi bozamaz.

Şimdi geliniz bu felsefenin usturasını bir Lâtince vecizenin ukalâlığında parlatalım:

«Homo homini lupus»

Yani: «İnsan insanın kurdudur.»

Ben çok genç yaşımda sezdim bu gerçeği... Ne de olsa büyük şehir çocuğuydum. Doğma büyüme... Şairin dediği gibi:

«Bu şehri taşlarından tanırım Yumuşaktır»

Ama bu taşların ne kadar sert olduğunu anlamak için şiir kitaplarını bırakıp hayata atılmak gerekmiş.

Hayata atılmak... Ama nasıl? Bereket bir baba dostu elimden tuttu. «Cenaze Hizmetleri Müdürlüğü» nün oldukça önemli bir sandalyesine atandım. Bu iş benim gibi bir Üniversite öğrencisinin rüyasında göremiyeceği kadar parlaktı.

Bizim odada benimle beraber altı kişiydik. Öteki beş kişinin ödevi şehir içindeki cenazelerin usulünce ve erkânınca gömülmesini sağlamak. Benim görevim bu beş kişiyi her gün çeşitli semtlerdeki cenazelere taksim edip vazifelendirmek. Kısa bir süre sonra ne kadar nâzik bir mevkide olduğumu daha iyi anladım. Daha doğrusu bu hususta Süleyman bey kulağımı büktü.

Süleyman bey, sağdan birinci masada oturudu. En yaşlımızdı. Prusya subayları stilinde kesilmiş kırçıl saçlar... kalın gözlükler... kamburca bir sırt... yakaya lâstikle takılan plâstikten koyu renk bir papyon...

Anlatılanlara göre, bu işler henüz resmî ellere geçmeden, özel teşkilât kurup mahalle aralarından cenaze kaldırmış Süleyman bey... Bu konuda bulunmaz bir kıymet, bir canlı tarih... Konuşsun, dinleyin yakın tarihimizin önemli cenazelerini...

İlk dersi ondan aldım:

— Evlâdım, dedi, sen okumuşsun, aydınsın, bilgilisin ama beni dinle! Biz de mekteb-i hayat'tan diploma aldık. Bu meslek çok ince bir meslektir. Ciddiyeti, vakarı, siyaseti, kiyaseti nefsinde istif edip vicdanını rafa kaldıracaksın. Şu senin oturduğun sandalyeye düşebilmek ya talih, ya da torpil işidir. Sen hangisinin rüzgârıyla geldin bilemem. Ama dikkat edeceğin özelikleri var bu işin. Önce arkadaşlara vazife verirken bazı noktaları gözden kaçırmaman gerek...

Ve Süleyman bey anlattı:

İnsanların zayıf anları vardı. Bundan faydalanmak gerekti. Meselâ sevdiğini kaybetmiş bir kimse, bir define sanırdı. Azrailin nefesi... Cehennem korkusu... Günah ve sevap dalgası... Bütün bunlar ölüm acısıyla üstüste bindi mi, dünya mülkünün değeri mi kalırdı?... Cenaze sahibinin cebi bizim cebimiz sayılırdı. Sok elini istediğini al!... İmam için al, mezarcılar için al, muavini için al, Mehmet için al, Hasan için, Hüseyin için, Necati için al...

Ne var ki herkesin kesesi bir olamazdı. Ben, usta bir borsacı gibi piyasayı dikkatle takip edecektim. Zengin cenazesi vardı, fakir cenazesi vardı. Arkadaşları sırasıyla, usulüyle görevlendirecektim. Eğer haksızlık edersem aramızda hır çıkması bile muhtemeldi.

Kısa bir zamanda alıştım işime. Her sabah çaylar ısmarlanır, gazeteler masa üstüne serilir, meraklı bir inceleme başlardı:

— «Sevgili büyüğümüz, aziz eşim, bir tanecik babamız emekli gümrük memuru...

— Geç!...

— «Salihatı nisvandan sabık Mekke-i Mükerreme tahrirat kâtibi Ataullah efendi kerimesinin görümcesi, Bayraklı sancağı sabık mutasarrıfı baldızı...

— Geç!...

— «Tüccar-ı muteberandan, eski Kâriş şirketi idare heyeti reisi meşhur iş adamlarımızdan Hakkı Rahmetokutan...»

Birden gözler parlar, nefesler kesilirdi. İşte ölüsüne bile paha biçilmez bir vatandaş. Bu hamiyetli vatandaşın cenazesini kaldırabilmek için birbirine açıktan para teklif edenler olurdu:

— Gel sen nöbetini bana bırak. Yüreğin yufkadır. Gereği gibi kazıyamazsın. Al sana avantadan gıcır gıcır bir yüzlük!..

Ama bu bir şey değil, size başımdan gelmiş geçmiş en esaslı cenazeyi anlatayım. Ben, Belma ile bu cenazenin yüzü suyu hürmetine evlenebilirim. Üstelik Süleyman beyin ifadesine göre, bu ölçüde bir vak'a yirmi yılda bir kere ya olur, ya da olmazmış. Önce Belma'yı tanıtayım.

Belma sarışındı. Kısacık kesilmiş sandre saçları, en çiğ ışıkta bile gölgeli gözleri vardı. Biraz Maryline, biraz Sophia, biraz Gina, biraz Anette, üzerine Bardot serpip çalkalayınız. İşte size Belma'nın reçetesi. O güldüğü zaman, mevsim değişirdi. Şimdi belki bu kadar güzel bir kızın benimle neden konuştuğunu merak edersiniz. Bu tesadüfi değildir.

Kadınları herkes bir tarafıyla tavlar. Kiminin spor arabası, kiminin kaytan bıyıkları, kiminin Herkül vücudü, vardır. Bazısı iyi konuşur, bazısı iyi danseder. Bende bunlardan hiç biri yoktu. Ben Belmayı mükemmel halimle, savruk konuşmalarımla düşürmüştüm. Zira Belma bu makasa gelecek sanatsever kızlarımızdandı. Deli gibi sevişiyorduk. Niyetimiz evlenmek!.. Ama hani para?..

Para yoktu. Ben henüz yeniydim. Oda arkadaşlarımın parlak hikâyelerini her gün dinliyor, ama bordrodaki rakamın ötesinde bir gelir kaynağını düşünemiyordum bile... İşte tam o sırada «memleketimizin tanınmış iş adamlarından» en tanınmışını, Muharrem Yaşar'ı kaybettik. Ama mecazi anlamda değil, sahiden kaybettik. Bu olayı gazeteler 92 puntoluk manşetlerle şöyle yazdılar:

BİR DENİZ FACİASI

«Memleketimizin tanınmış iş adamlarından fabrikatör Muharrem Yaşar dün kotrasıyla tek başına çıktığı deniz gezisinden dönmemiştir. Fabrikatörün ölümüne muhakkak nazariyle bakılmakla beraber, bütün araştırmalar neticesiz kalmış, cesedi bulunamamıştır.»

Haberi duyunca bizim daire birbirine girdi. Bakındı Allahın işine: Önce bize Millî Piyangonun büyük ikramiyesini çarptırıyor, sonra da bileti kaybettiriyordu. Ceset bulunamayınca cenaze töreni yapılamazdı. Cenaze töreni yapılamayınca da...

Fakat ümidimizi büsbütün kesmedik. Tâ gönlümüzün köşeciğinde de ufacık bir ümit ışığı yanıyordu:

«Doğacaktır sana vadettiği günler hakkın
Kimbilir belki yarın belki yarından yakın»

Şafakla beraber kalkıp gazeteleri tek tek gözden geçiriyorduk. Nihayet bir sabah... Birinci sayfalarda bir haber:

«MİLYONERİN CESEDİ BULUNDU»:

Daireye geldiğim zaman, arkadaşlarımı tam teşekkülle beklerken buldum. Hepsi de sinekkaydı tıraş olmuş, en yeni elbiselerini giymişler. Süleyman bey söz aldı, öksürdü:

— Arkadaşlar, dedi, bu hepimiz

YAZISIZ!..

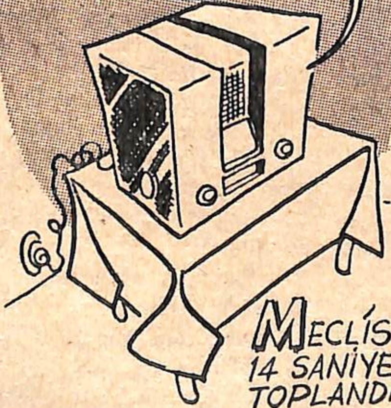
Kırk Ambar

BİR AMERİKALI OTOMOBİL EZDİ

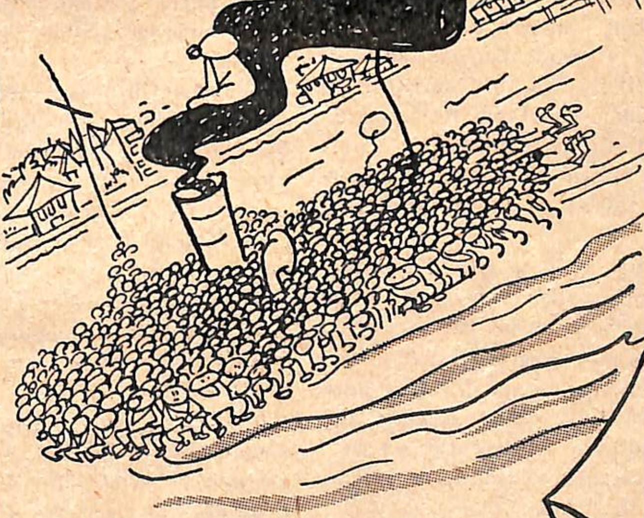

PASAPORT MUAMELELERİ BAŞLADI

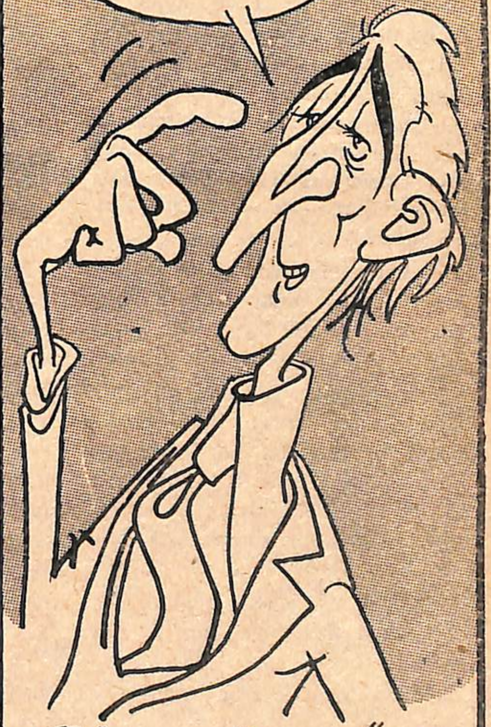

MECLİS 14 SANİYE TOPLANDI..

BİR AİLE BOĞAZI TELLE GEÇECEK.

GÜRSEL: "HER SÖYLENENE İNANMAYIN" DEDİ.

Semih Balcıoğlu

için tarihî bir gündür. En kıdemliniz sıfatıyla idareyi bana bırakın... Ve dediklerimi yapın. Evellâallah hepinize güveniyorum.

Grup halinde milyonerin evine vardık. Kapı açıktı. İçerde iğne atsanız yere düşmez. Feryatlar, hıçkırıklar... Akraba, taallûkat, tanıdık, tanımadık, dalkavuklar, çanakçılar, avantacılar, açıkgözler.... İpini koparan içeri dalmış. Evin yeni efendisi damat beyi bulduk. Oğlan sevinçten konuşamıyordu. Teker teker boynumuza sarıldı:

— Kederim çok büyük, sizi Allah gönderdi...

Ceset bulununca, miras kesinleşmişti. Büyük sevinçler de büyük kederler gibidir. Hep beraber ağlaştık. Süleyman bey işe el koydu. Damat bey sevgili kayınpederine son ödevini yapmak için hiç bir fedakârlıktan çekinmiyecekti. Otomobiller tutulacak, fıkaraya bahşiş dağıtılacak, çelenkler düzülecek, imam-hatip kadrosuna ne gerekiyorsa verilecekti, bando bile kiralanacak, gerekirse davul zurna çalınacaktı. Kederimizin büyüklüğüne lâyık bir tören yapılacaktı.

Bundan ötesi bir rüya gibi geçti. O akşam hesaplaştık. Yalnız otomobil faslından kârımız 3000 liraydı. Süleyman bey şoförleri 50 liraya bağlayıp masrafta 150 lira göstermişti. İmama 1000 lira ayırıp 250 lira vermişti. Uzun lâfın kısası, yalnız benim payıma düşen 7850 liraydı. Hem de peşin para. Çünkü Süleyman beyin prensibidir: «Cenaze toprağa girmeden parayı tahsil edemezsen hava alırsın!..»

Sonrası malûm... Bir küçük apartıman tutup Belma ile evlendim.

Şimdi biliyorum içinizden bu türlü kazancı ve saadeti hor görenler çıkacak. Onlara insanlığın ezelî ve ebedî kaidesini hatırlatırım:

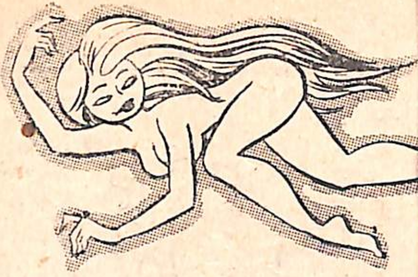
«Homo homini lupus».

Yani; «İnsan insanın kurdudur» Lokantada bazan en sevdiğiniz tatlıyı bulamazsınız. Neden? Çünkü sizden evvel başkaları yemiştir. Otobüste bazan ayakta kalırsınız. Neden? Çünkü sizden evvel başkaları oturmuştur. Bazan sevdiğiniz kızı alamazsınız. Neden? Çünkü sizden evvel başkası tavlamıştır. Bu işler Âdem Babadan beri böyle... Ve hepimiz Âdem Babanın torunları değil miyiz? Şu halde her cenazeden bize düşen hisse, tabii miras hakkımızın gerçekleşmesi sayılmalıdır.

Siz ne derseniz deyin, iyi bir mesleğim, sağlam bir hayat görüşüm ve güzel bir karım var.. Bazan evde karı koca birbirimizin başının etini yediğimiz olur. O zaman da kendi kendime mırıldanırım:

— Homo homini lupus!..

İlhan SELÇUK

Kuyruklu Yıldız!...

Hüseyin Korkmazgil

(Bu hikâyenin kuyruklarla ilgisi yoktur. Alınıp, şişmesinler.)

Yüzükoyun uzanmış ders çalışıyorlardı. Recep ıslık çalmağa başlayınca Bülent elinin tersiyle çarptı:

— Kes lan şu vızvızını be! Din kitabı okunurken ıslık çalınır mı inek?

Recep sırtüstü dönüp tekmeyi kondurdu beline berikinin:

— İnek sensin öküz! Bu din kitabı mı?

— Ya ne ya?

— Din kitabı olsa biz anlıyabilir miyiz enayi? Senin baban bile anlıyamaz.

Babasına pek güvenirdi Bülent. Toparlanıp kalktı:

— Anlıyamaz mı? Anlıyamaz da, peki niçin Arap radyosunu dinlerken hemen toparlanıp dua okumaya başlar? Sonra da elini yüzüne sürer?

— Lan onlar Kur'an okumuyorlar ki enayi. Onlar acans veriyorlar. Tabii ya... Onlar acansı Kur'an gibi okurlar. Dayıma sor istersen.

Dayı sözünü duyunca Bülent'in değirmenleri durdu. İkisi arasına şimdi bir otomobil, bir Fransa, bir sürü albüm, bir sürü yabancı dergi, bir sürü hiç duymadığı lâf girmişti. Dayısı olmadığına pek üzüldü. Hem, dayısı olsa bile bakalım Fransa'ya gidebilecek miydi?

— Hadi fizik çalışalım öyleyse, dedi.

Recep taklak atarak kalktı:

— Dayım hiç sevmez fiziği. Gel şu dergilere bakalım. Ne bacak var şu kızda lan... Şimdi dünyanın en büyük yıldızı.

Bülent bir süre baktı dergideki kadına:

— Niye yıldız derler ki bu çıplak kadınlara be?

— Niye mi? Memelerine yıldız yapıştırıyorlar da ondan.

Bülent dalgın dalgın baktı Recep'e:

— Niye açmazlar ki?

— Sütleri akmasın diye...

— Hadi lan sen de... Evlenmeden şey olur mu be? Çocuk olmayınca süt akar mı hiç?

Recep, dergiyi havaya atıp tuttu :

— Oohooo... Onlar daha yıldız olmadan sütleri akmağa başlar enayi... Hepsini anan mı sandın?

Dergileri bölüşüp karıştırmağa başladılar. Güzel bir resim çıktıkça birbirlerine gösteriyor, şurası sana, burası bana diye çekişiyorlardı. Bu sırada Yılmaz girdi odaya:

— Üf be, diye inledi, yıldızlara bakıyor enayiler. Lan oğlum bende onların kuyrukluları var.

Bir tomar dergi de o aldı önüne, karıştırmağa koyuldu. Söz, yıldızdan kuyruklu yıldıza geçmişti. Bülent gözlerini kırpıştırarak sordu:

— Kuyruklu yıldızların kuyrukları nedendir ki be?

Yılmaz atıldı:

— Kendilerinden... Kendileri takıyorlar ki büyük görünsünler diye. Yıldızı kuyruklu yıldız yapan, kuyruğudur. Kuyruğu olmasa öteki yıldızlardan hiç bir farkı olmaz. Hattâ teleskopla bakmayınca görünmez bile. Bak şimdi sana bişey söylicem... Sizin komşunuz Ali bey sokakta tek başına yürürken hiç göze batar mı? Batmaz değil mi? Ama arkasına yüz kişi, bin kişi takılsın, bak o zaman nasıl büyük adam oluyor... Artık herkes Ali beye bakmağa başlar. Ulaaaan, derler, amma da büyük adam, dünya kadar!... Yaa oğlum, sen daha çocuksun, senin aklın ermez bunlara. Şimdi yüksek mevkilerdeki adamları makamlarından attın mı, beş para etmez olurlar. Belediye çöpçüsünden farkları olmaz.

Yılmaz'ı hiç çekemezdi Recep. Daha bilgili görünmek için anlatacak birşeyler aradığı gözlerinden belliydi:

— Dayım diyor ki, şey diyor, kuyruklu yıldız göründüğü yıl, kıtlık olur diyor. Çok kötülük olurmuş, yangın olurmuş, deprem olurmuş, savaş olurmuş.

— Tabii olur, dedi Bülent. Ona kalırsa tavuk ta yumurtadan olur. Recek atıldı:

— Bilin bakalım, yıldız mı kuyruktan olur, yoksa kuyruk mu yıldızdan?

— Öyle de olur, böyle de, dedi Yılmaz. Bu da lâf mı yani? Ama, esasında yıldızlar hep kuyruktan çıkarlar. Sinema yıldızlarının bile kuyrukluları beğenilir. Len şu kıza bak be! Tüm kuyruklu yıldız....

Bülent:

— Sıraya mı girerler başa geçmek için?

— Tabii, dedi Yılmaz. Ama sırayı bozdukları da olur. Arkadan itilmeye bağlı. Hangisi çok itilirse arkadan, o daha çabuk geçer başa.

Bir süre sessizce dergileri karıştırdılar. Bülent başını dergiden kaldırdı:

— Biliyor musunuz, kardeşim oldu benim?

— Ne? dedi ikisi birden.

— Annem kuyrukta doğurdu.

Dediğine pişman olmuştu. Kızararak güldü. Yılmaz üsteledi:

— Ne etti? Kuyrukta mı doğurdu? Yuu enayi!..

— Namussuzum kuyrukta doğurdu.

Recep, ters ters baktı:

— Annen ne geziyormuş havalarda?

— Yok lan, havadaki kuyrukta değil, bizim kuyrukta. Doğumdan önce doktora gitmişti. Doktor demiş ki, daha iki ay var doğurmana demiş. Annem de buna güvenerek kömür karnesi almağa gitmişti. Kuyruğun tam ortasına düşmüş. Arkadan önden itip kakıştırırlarken doğurtmuşlar annemi.. Sancısı tutmuş birden. Ebe de rapor verdi ki, ben doğurttum diye. Yoksa çocuk parası alamıyordu babam. Diyor ki, babam, bu kız çok çabuk dillenir diyor.

Yılmaz, ağzı açık dinliyordu:

— Adını ne koydunuz? dedi.

— Kılkuyruk, diye bir kahkaha attı Recep. Kılkuyruk koymuşlar.

Bülent dergi tomarını kafasına attı Recep'in:

— Senin ablan kılkuyruk oğlum.. Annen de kuyruklu yıldız hem!

Kalkıp kapıştılar. Odanın içi 1959 Meclisine döndü.

— Kardeşin kız mı lan? diye sordu Yılmaz.

— Tabii kız, dedi Bülent. Enayi mi erkek olsun?

Kendi sözüne, kendisi de güldü.

— Ölür o kız lan, dedi Yılmaz. Eksik doğmuş o...

Bülent kaşlarını çattı:

— Doğar tabii, ne var? Niye ölecekmiş? Babam diyor ki, doktor haltetmiş diyor.

Yılmaz, Recep'e göz etti:

— Adını Kuyruklu yıldız koyun lan, Madem ki kuyrukta doğmuş.

Recep bir kahkaha attı:

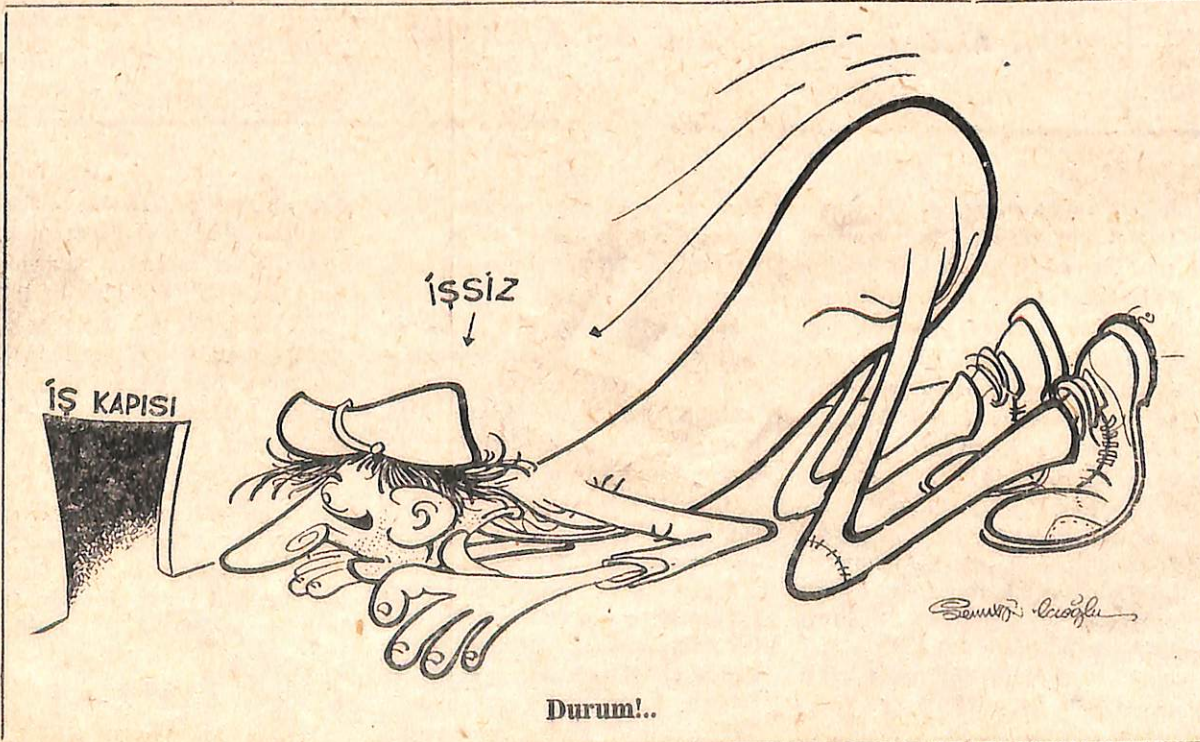
— Kılkuyruk...

Bülent kalkıp kafasına çöktü yine. Odanın içi karıştı. Sonra uslu uslu çekildiler birer köşeye, dergilere daldılar. Neden sonra Recep:

— Niçin öteki yıldızlar hep yerlerinde dururlar da, kuyruklular çabucak savuşup giderler? diye bir soru attı ortaya.

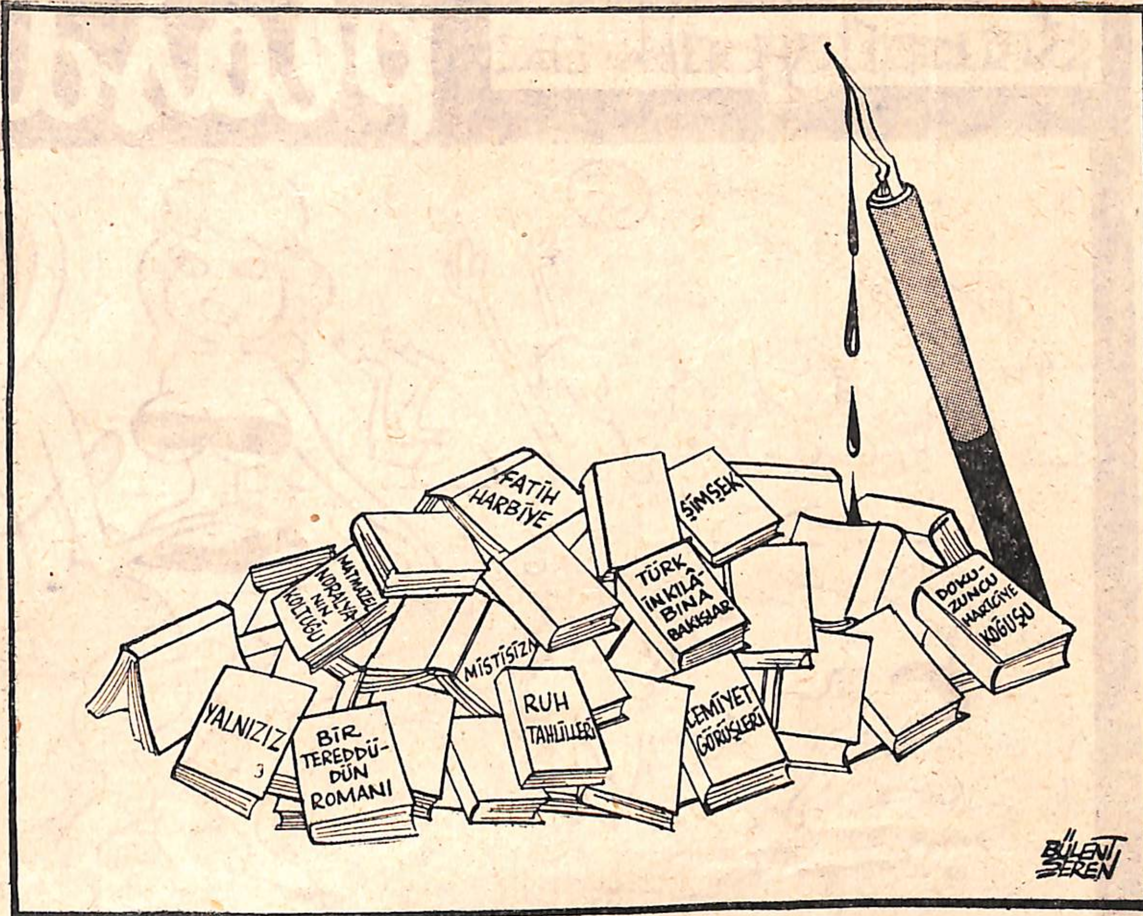
Bülent Yılmaz'a baktı, Yılmaz tavana. İkisi de bir karşılık bulamıyorlardı. Yılmaz kızdı:

— Dayından aldığını bize satma oğlum.

Durum!..

İki yüzden fazla eser yazan Peyami Safa'yı kaybettik..

Burada yatıyor!..

Sonra da:

— Otobüs hızla giderken birden dursa ne olur? diye sordu.

Recep dudak büktü:

— Ne olur? Arkadakiler varıp öndekilere bindirirler.

— Öyleyse, yıldız da duracak olursa, kuyruk varıp tepesine bindirir. Tamam mı? Nasıl bildim ama? Peki sen söyle bakayım erkeksen, son geçen kuyruklu yıldızların adları neydi? Hadi bakalım?

Recep hemen yapıştırdı:

— Biri Makariyos...

— Makariyos mu? Yuu sana... Mikros be... Sorsana dayına...

— Dayımı ne kışkırtıyorsun oğlum? Sen bilir misin Liz Taylor'un ilk kocası kimdir?

— Liz Taylor soksun seni, ne bileyim ben?

— Seni de Sofiya Loren soksun, annadın mı?

— Seni de radar soksun...

— Seni de şey soksun... Neydi o Amerikalıların attıkları be?

— Şapka, dedi Bülent.

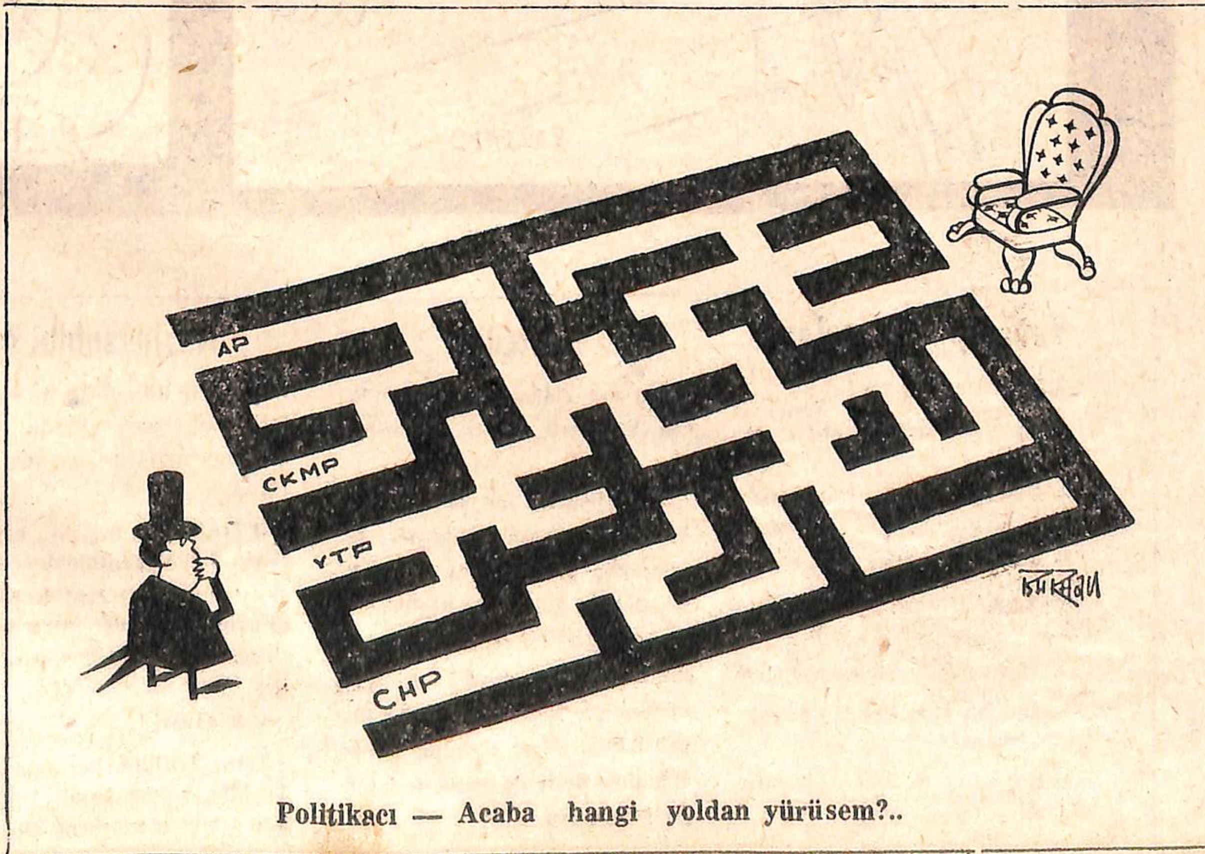
— Hah, şapka soksun. Yok lan, şapka değildi be...

Recep'in annesinin sesi duyuldu:

— Hay dilinizi eşek arıları soksun e mi? Böyle mi ders çalışıyorsunuz? Bir daha bırakırım ben sizi bir arada ha?

Ellerine birer kitap alıp köşelere çekildiler...

Hüseyin Korkmazgil

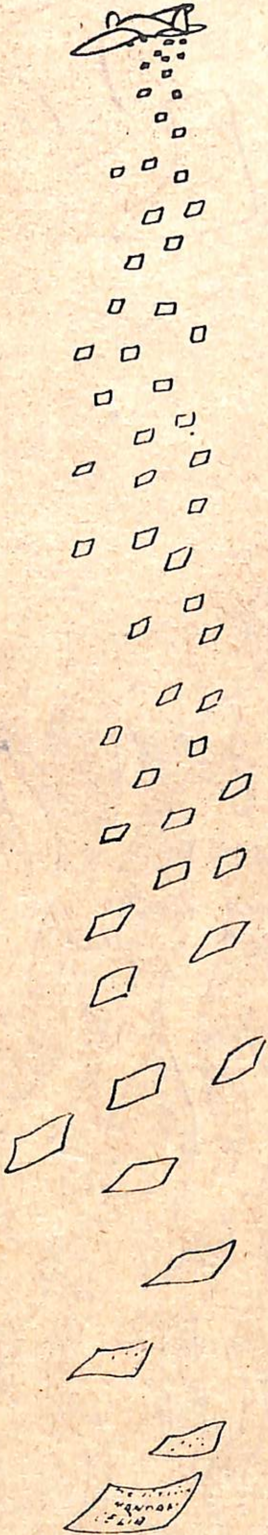
Politikacı — Acaba hangi yoldan yürüsem?..

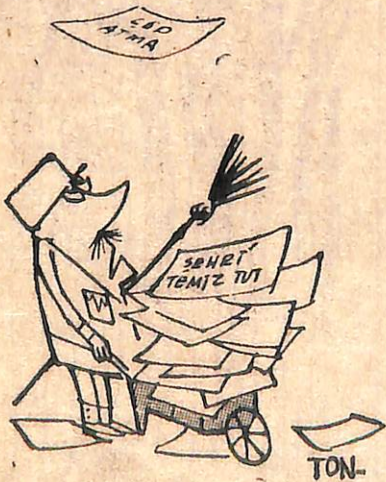
Orman yangınları başladı...

Balta — Eyvah, sapsız kalacağız!..

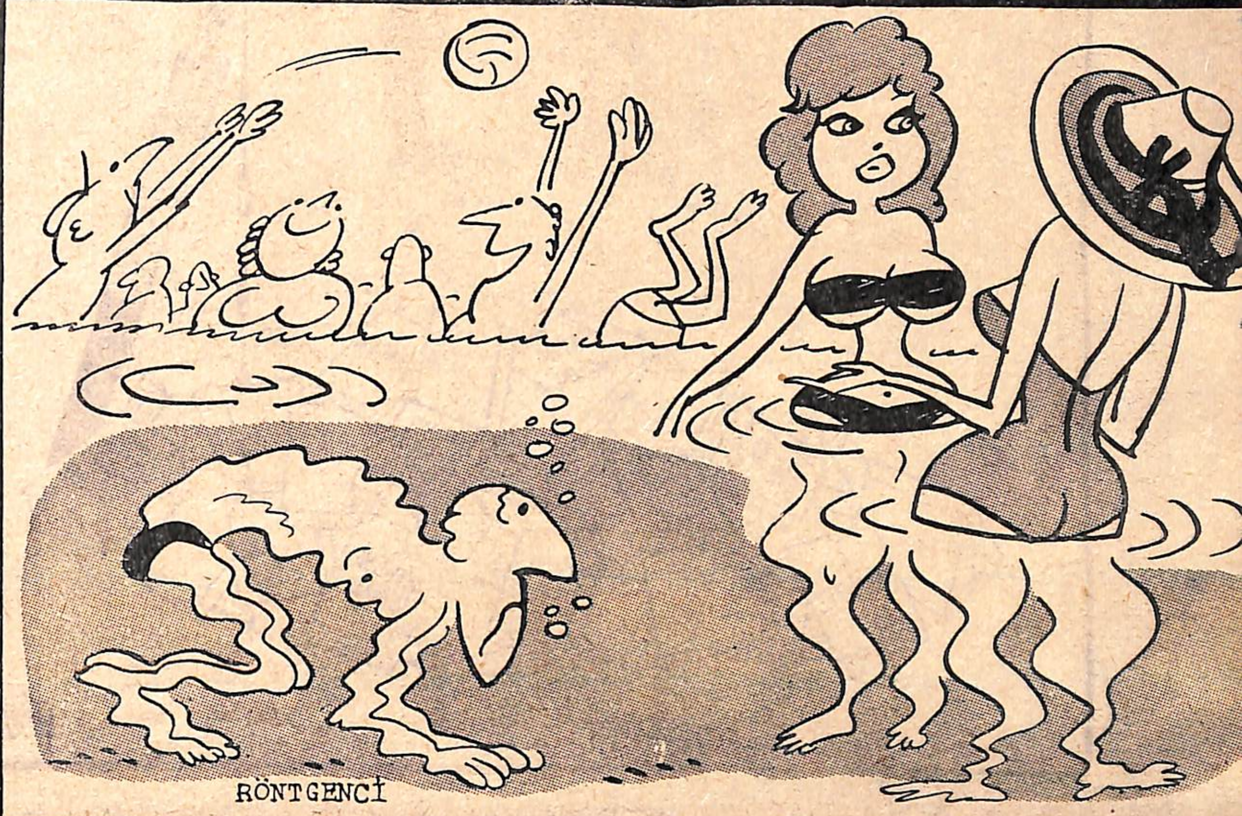
Şehrin temiz tutulması için, uçaklarla broşür atılıyor.. «Gazeler»

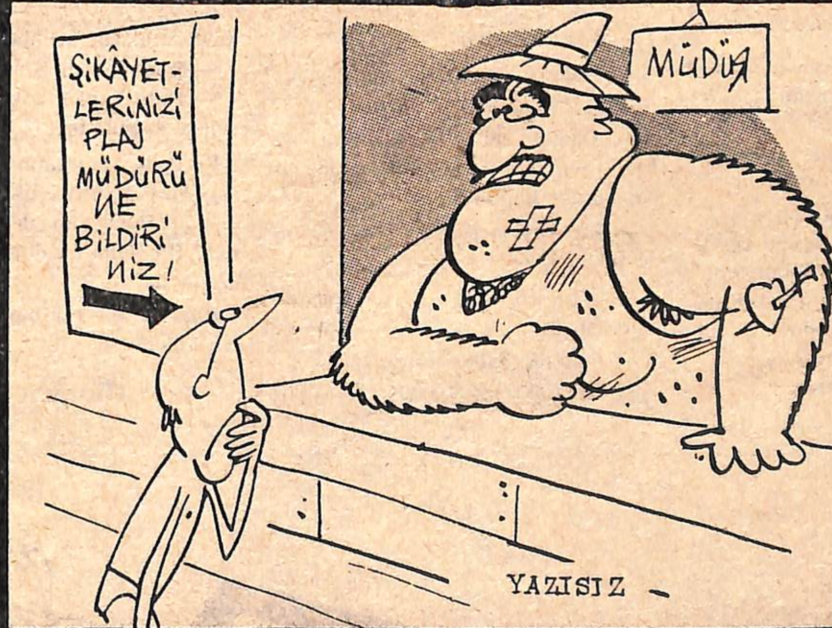

YAZISIZ!..

plajda

Yeni tip mucizeler!

— Buğdaya zam var!

— Öyleyse ekmek fiyatları artar?

— Hayıır! Ekmek fiyatları artmıyor.

— Şu halde gramaj düşecek?

— Yooo! Gramaj da düşmiyecek.

— Desene kaliteyi bozacaklar?

— İmkânı yok, bundan bozuk kalite olamaz!

— Hımmm... Desene bu İsa'nın ekmeği ..

Evetcilik

Anayasa referandum'a sunulacak. Yâni halk «evet», ya da «hayır» diyecek.

Ama, bence bir sakınca var bu işte Anayasa'ya «hayır» denileceğini sanmıyorum. Diyecekler, devede kulak bile değillerdir. Ancak, şu «evet» yerine başka bir söz bulunamaz mıydı? Çünkü, malûm ya, bizde «evetçilik» bir gelenektir. «Evet efendim, sepet efendim» deriz de, gene de bildiğimizi okuruz.

Neyin sahibi ?

31 yıldır ülkesini koyu bir diktatörlükle baskı altında tutan Dominik diktatörü Trujillo öldürüldü.

O Trujillo ki, her evin kapısına «Evin Sahibi Trujillo'dur» levhası astırmıştır. O Trujillo ki, kendi adına yaptırdığı anıtın üzerine «Tanrı - Trujillo» diye yazdırmıştır.

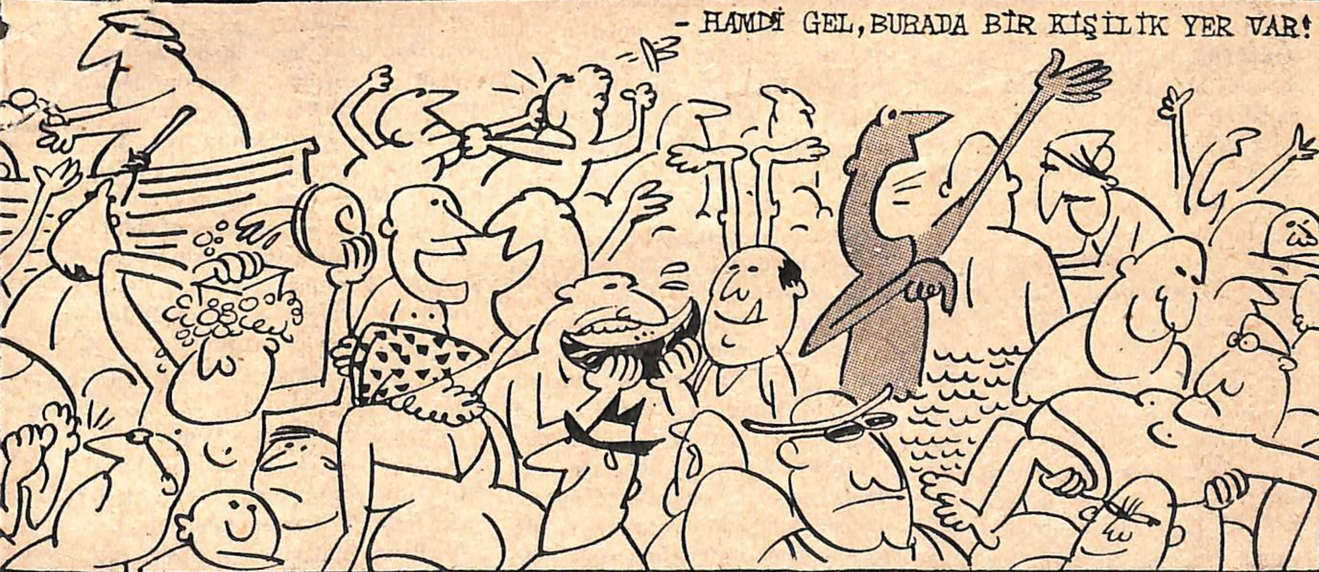
Vay vaaaay!...

Tanrı Trujillo, her evin sahibi Trujillo, galiba kendi kellesinin bile sahibi olamıyacak şimdi!

Taş devrinde:

— Ooo, karımdan yıldırım telgraf!..

İbret ibaret!

Asaf Tugay adlı, görmüş geçirmiş bir kişi, Abdülhamid'e verilen jurnalleri ve bunları verenleri gün ışığına çıkaran bir kitap düzenledi ve yayınladı. Kitabın adı: İBRET!

Adı İbret olan bu kitabın, okuyanlar üzerinde ibret verici bir etkisi olacağını hiç sanmam! Baksanıza, ortalıkta göz gözü görmüyor jurnalden. Onun için, bence kitabın adına «İbret» değil «İBARET» deyip, altına da «Abdülhamid'e verilen jurnaller ve jurnalcilerden ibarettir» kaydını koymak daha doğru olurdu.

Hangi kotadan?

General Madanoğlu:

— Huzur ve sükûn bu milletin yakışığı ve hakkıdır, demiş.

Vallahi bizler de aynı kanıdayız. Yalnız, acaba nerde satılıyor bu «huzur» ve «sükûn» denilen şeyler, hemen ithal edelim... Kaçıncı kotadan olsun?

Çek deveci!

Pakistanlı deveci Beşir nam vatandaş Birleşik Amerika Cumhurbaşkanı Yardımcısı tarafından Amerika'ya çağrılmıştır. Böyle bir çağrıya hak kazanan deveci kimbilir nasıl bir devecidir! Hem de Amerika'da Waldorf Astoria Otelinde misafir edilecekmiş! E breh breh breh breh!..

Hadi hayırlısı!

«Çek deveci develerin yokuşa aman!»

H. KORKMAZGİL

Mozayık

Vâ-Nû

— Ben çok bedbaht bir adamım.

— Saçmalama! Sen mi bedbahtsın? İnanmam.

— Temin ederim ki bedbahtım.

— Sen istediğin kadar beni temin et. Niçin bedbaht olasın? Hayatta neyin eksik? Sıhhatin yerinde, paran var, dostların seni seviyor, kadınlar arasındaki muvaffakiyetin dillere destan.

Dostum, kederli gözleriyle odanın karanlık bir köşesine bakarak:

— Kadınlar arasındaki muvaffakıyetim ha? diye mırıldandı.

Sonra başını bana çevirerek sordu:

— Benim kaç tane sevgilim var, biliyor musun sen? Tam altı tane.

— Yani bütün hayatında ayrı ayru zamanlarda altı sevgilin oldu öyle mi? Doğrusu ya, ben daha çok zannederdim.

— Yok efendim, ayrı ayrı zamanlarda değil, şu anda tam altı tane sevgilim var.

Ağzım, hayretle bir karış açıldı:

— Deli misin sen? Bu kadar kadını birden ne demeğe başına topladın?

Dertli derli önüne baktı:

— Başka türlü olamıyor. Ah bilsen bu işin güçlüğünü... Daima dikkatli davranıp hiç bir şey unutmamak lâzım. Aklım not defterine döndü. İsimleri, tesadüfen söylenmiş kelimeleri, çeşit çeşit saçmaları her sabah dersini ezberliyen mektepli gibi hafızama yerleştiriyorum. Zekâmı yalnız yalan düzen uydurmağa harcıyorum.

— Peki ama azizim, niçin altı kadınla birden sevişiyorsun?

— Sana evvelâ şunu haber vereyim ki, ben ahlâk düşkünü bir adam değilim. Arzu ettiğim gibi bir kadın bulabilsem, hemen bugün evlenirim. Fakat idealim olan kadının bütün hususiyetlerini toplu olarak aynı şahısta bulamadığım için, başıma belâlar açılıyor. Sevgilim mozayık şeklini alıyor.

— Mozayık şeklini mi?

— Evet. Mozayık nedir bilmez misin? Hani ayrı ayrı parçaları bir araya toplayıp tek resim meydana getirirler. İşte benimki de o hesap. Şu anda hayalimdeki kadına bir bütün olarak sahibim. Fakat onun parçaları başka başka altı kadında....

Dehşet içinde:

— Bu nasıl şey? diye sordum.

— Basbayağı... Ben, önlerine çıkan güzel fakat kusurlu kadınların kusurlarına ehemmiyet vermeden, yalnız güzel tarafları için onlara âşık olan erkeklerden değilim. Aşkın kör olduğuna inanmıyorum. Bazı saf kişiler, ceylân gözlü ve berrak sesli bir kadına gönüllerini kaptırırken, bu kadının lüzumundan fazla kısa boyunu, koskoca ve kıpkırmızı ellerini de sevgililerinin kısımları arasına sokarlar. Halbuki ben aynı mevkide kalınca, başka türlü davranırım. O kadında yalnız ceylân göze ve berrak sese sevdalanır, onda bulunmıyan sülün boy ile, narin eli aramağa çıkarım. Bu arama sırasında bizim Vava gibi boylu boslu, beyaz, uzun elli bir kadını buldum mu, onu ideal kadın levhası için bir mozayık olarak seçerim. Aksiliğe bakın ki, Vava da neşesi kıt kızın biri... Küskün bir hali var. Öyleyse şimdi de, şakrak, neşeli bir kadın bulmalı. Haydi yeniden araştırmağa... Hasılı bu minval üzere, toplana toplana şu anda altı sevgilim var.

— Hakikî mozayık levha!

— Evet. Bu mozayık levhadaki kadın belki dünya güzelidir. Fakat bilsen, bu parçalı dünya güzelini muhafaza etmek ne güç şey. İşin en fena tarafı,hafızamın zayıflığı. Hadbuki kafamın bir arşiv gibi dolu, bir dosya kadar muntazam olması lâzım. Gerçi bazı notlar alıyorum. Fakat yazı halindeki notlar da ekseriya elvermiyor.

— Nasıl notlar?

— Defter tutuyorum. Beni boşboğazlık zamanımda yakaladın.. Haydi sana her şeyi anlatayım da halime acı. Hattâ sana not defterimi de göstereyim. Sakın bana gülme ha!

— Bu gülünecek şey değil ki... Senin hayatî meselen. Ben ciddî ile şakayı birbirinden ayırdederim.

— O halde dinle. İşte bu defterde aşkımın bütün tafsilâtı yazılı. Birlikte okuyalım: (Sevgililerimden Eleni, iyi ahlâklı, inci dişli, boyu bosu yerinde, sesi güzel, piyano çalar,)

Dostum, yüzüme baktı. Ve not defterinin kenarıyla başını kaşıyarak:

— Ben bu güzel sesli ve musikibilen kadının yanında, musikiden anlar gibi görünmeliyim. Sonra, dişleri güzel olduğu için, onun yanına giderken güldürücü fıkralar hazırlayıp onu daima gülümsetmeli, ağzını hiç kapatmamalıyım. İşte bu gördüğünüz sahifeler hep bu bahse dair tafsilâtla doludur. Şuraya da sevgilimin nelerden hoşlandığını yazmışım. (Kendisini, Eli diye çağırmamı isler. Sarı gül sevei. Bende hoşuna giden neşeli tabiatımdır. Şampanya içer. Arkadaşı Kiti'den beni kıskanır.) Şimdi de Kiti'nin sahifesini çevirelim: (Kurnaz, muzip, kısa boylu. Kulağının öpülmesinden hoşlanmaz. Yüksek sesle konuşur. Çiçeklerden yasemini sever. Beyaz şarap içer. Emsalsiz danseder. Kestane şekerine bayılır. Klâsik müzikten nefret eder. Yanında opera bahsini açmaktan kaçınmalı. Hele Eleni'nin lâfını hiç etmemeliyim.)

Not defterinden başını kaldırdı:

— Gördün mü? -dedi.- Hafızam zayıf olduğu için nasıl kurnazlıklar yapıyorum. Lâkin bazan da kurnazlık para etmiyor ha! Dalgınlığıma rastlayıp da Kitiye; «Bir tanecik Nadejdacığım.» diye hitabettiğim olağan işlerdendir. Böyle isim karışıklıkları mozayık levha için kendime yeni bir sevgili bulduğum zamanlar bilhassa baş gösterir. Meselâ bugünlerde hepsine «Dusi» demeğe başladım. Dusi en yeni sevgilimdir. Ne tipte olduğunu sana defterimden okuyayım: (Dalga dalga saçlı. Mini mini ayakları var. Tiyatroya gitmeyi sever. Otobüsten nefret eder. Yanında Nananın lâfını etmemeliyim, şüpheleniyor.)

— Sevgililerin seni aldatmıyorlar mı?

— Niçin aldatsınlar? Ben onları aldatıyor muyum ki? Her birini kendilerine göre güzellikleri için, pek samimi seviyorum. Ah, ne olurdu bütün bu istediğim güzellikler aynı kadında toplanıverseydi! İdeal kadınımın altı kişiye dağılmış bulunması bana neyi hatırlatıyor biliyor musun? Yemek yiyecek bir adam tasavvur et. Çorbası bu mahallede, ekmeği öteki mahallede, tuz lâzım oldu mu, otomobile atlıyor, şehrin tâ öbür tarafına gidiyor. İkinci kap yemek Doğuda.. Üçüncüsü Batıda. Meyve bilmem nerede. Böyle bir adam doya doya yemek yiyebilir mi? Yiyemez elbet. İşte ben de öyle, hayatım ya beklemek, ya telâş içinde şehrin bir tarafından öbür tarafına seğirtmek ve azar işitmekle geçiyor. Gördün mü ne kadar bedbaht olduğumu? İşim vardı.

— Ben gideceğim. Sen burada kalıyor musun? dedim.

— Hayır. Altı buçukta Eleniye randevu verdim. Halbuki yedide Nana beni şehrin öbür ucunda bekliyecek...

— E, ne yapacaksın?

— Ne yapacağımı bu sabah kararlaştırdım. Altı buçukta Eleniye gideceğim. Başlıyacağım siteme: «— Seni sarı saçlı bir gençle geçen gün tiyatroda görmüşler.» diye.... Bunun aslı faslı olmadığı için elbette yüksek perdeden kendini müdafaa edecek. Ben de sert konuştuğu için darılarak kapıyı çat diye kapatınca yallah Nanaya!

Arkadaşım, benimle konuşurken şapkasını giymiş, pardüsüsünü koluna almıştı. Birdenbire sustu, düşündü:

— Ne oldun?

Zihnini yoran müşkili halletmiş gibi parmağındaki yakut yüzüğü çıkarıp cebine sakladı. Saatinin ayarını değiştirdi. Masanın üstünde bir şeyler araştırdı:

— Ne yapıyorsun?

— Bak şurada Nananın fotoğrafı var. Onu bana verirken daima masamın üstünde bulundurmamı tenbih etti. Bugün Nana beni evinde beklediği için korku yok, fotoğrafını masamın gözüne kilitliyorum. Niye mi resmi saklıyorum? Çünkü bugün Kiti buraya gelebilir. Beni evde bulamayınca bir pusula yazmak ister, masama yaklaşabilir. Onun için, rakibesinin fotoğrafını kaldırır, onunkini koyarım!

— Ya Kiti gelmez de Vava gelirse?

Arkadaşım, kafasını kaşıdı:

— Onu ben de düşündüm. Vava Kitiyi hiç görmemiştir. Kız kardeşimin resmidir diye atlatabilirim..

— Parmağındaki yakut yüzüğü niçin çıkardın?

— Yüzük Nananın hediyesidir. Eleni bir gün o yüzükten şüphelendi de bir daha onu takmıyacağıma dair bana söz verdirdi. Şimdi Eleniye gittiğim için yüzüğü sakladım. Oradan çıkar çıkmaz Nanaya gideceğimden hemen parmağıma takarım. Bütün bunlardan başka, sürüneceğim kolonyayı da sevgililerimin zevkine göre ayarlamam, boyunbağlarımın rengini de onların arzularına göre seçmem lâzım. Saatim, dalâverelerimin icabı gerileyip ilerlemekten elâman dedi. Gitip çıktığım bütün evlerin kapıcılarını bol bahşişlerle ihya ederim. Şoförleri de öyle. Fakat bana en güç gelen şey, söylenilen her sözü aklımda tutmak meselesidir. Hem de hangi işe dair, kime söylendikleriyle beraber.

— Hakikaten sen bedbaht adammışsın!

— Demedim mi ben sana, ben çok bedbaht adamım, çoook!..

★

Dostumu tam bir ay göremedim. Bu bir ay içinde ondan iki acaip telgraf aldım. Birinci telgrafı şu:

«Bu ayın ikisinde ve üçünde seninle Finlandiyaya seyahat ettik. Sakın şaşırma. Eleniye rastlarsan böyle söyle.»

İkinci telgraf ta şu:

«Yakut yüzük sende. Kendine de bir eşini ısmarlamak için onu kuyumcuya verdin. Nanaya bunu böylece yaz. Lleninin yanında bu bahse dair ağzından bir şey kaçırma.»

Anlaşılan, arkadaşım ideal kadının mozayıkları arasında fena halde sıkıda kalmıştı. Boyuna kapıcılara bahşiş veriyor, boyuna yüzüğü parmağına takıp çıkarıyor, fotoğrafı masasının üzerine koyup kaldırıyor, onu her türlü yanlışlıklardan koruyan o garip not defterini bir muhasebeci dikkatiyle tutuyordu.

Bir gün yolda Nanaya rastladım.. Dostuma verdiği hediyenin zerafetinde bahsettim. O yüzüğün tıpkısını kendime yaptırmak üzere kuyumcuya uğradığımı söyledim. Nana sevindi:

— Sahi mi -diye haykırdı.- Demek doğruymuş? Halbuki ben zavallıya etmediğimi bırakmadım. Gelince özür diliyeyim bari. Biliyor musunuz, kendisi burada değil. Pakistandaki akrabasına gitti.

Dostumun Pakistan'da bulunduğundan haberim yoktu. Zaten bunun o çapraşık not defteri muamelâtından biri olduğuna şüphe edilemezdi. Nanaya cevap verdim:

— Pakistan'a giderken onu selâmetledim.

Birkaç gün sonra öğrendim ki, arkadaşım hakikaten seyahatteymiş ve başına büyük bir felâket gelmiş. Bu haberi şehrimize dönen dostumun kendisinden aldım.

★

— Nasıl oldu bu iş, kuzum?

— Akıl sır ermez ki... Herhalde yankesiciler cüzdan sanıp çarpmış olacaklar. Gazetelere ilân verdim. Dolgun mükâfatlar vadettim, fakat nafile. Artık bütün düzenim bozuldu.

— Hafızanı toplayıp çıkaramaz mısın?.

— Ne münasebet? Görmedin mi o defterde ne ince tafsilât vardı. Hem sonra seyahatim sırasında eskiden bildiklerimi de unuttum. Her şeyi birbirine karıştırıyorum. Sarı gülleri Manaya mı vereceğim? Yoksa o sarı gülden nefret mi ediyor? Birine lotus lavantası vadetmiştim. Fakat kime? Nanaya mı, Eleniye mi? Bunların hangisine lavanta, hangisine altı bir çeyrek numaralı beyaz eldiven getirecektim? Randevularda takmak üzere bana boyunbağı hediye eden kimdi? Vava mı? Yoksa bu koyu yeşil boyunbağını sakil mi buluyor? İçlerinde hangisi ne vakit benim evime gelmeyi âdet edinmişti? Hangisi hiç gelmez? Kimin resmini ne zaman saklamalıyım?

Erkek — Bak, kuş yuvası gibi bir yuvamız olacak dememiş miydim?..

Dostum, büyük bir bezginlikle kendini koltuğa koyuverdi. Onun bu hali karşısında yüreğim sızladı.

— Zavallı kardeşim! -dedim.- Dur bakalım, belki benim aklımda bir şeyler kalmıştır. Yüzüğü sana Nana hediye etti. O halde Eleniye göstermiyeceksin. Sonra fotoğraflar... Eğer Kiti gelirse, Nadejdayı sakla. Yok yok saklama. Şey canım... Unutmuşum. Aralarında hangisi kız kardeşine benziyor? Hangisi hangisini tanıyor?

— Bilmem... Hiç bir şey hatırlamıyorum. Oldu olacaklar.

Yerinden sıçradı. Şapkasını eline aldı:

— Gidiyorum' Sevgilime gidiyorum.

— Yüzüğü çıkar, diye tavsiye ettim..

— Zararı yok. Marsuyanın yüzükle alâkası yok.

— O halde koyu yeşil boyunbağını tak.

— Koyu yeşilden kimin hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum ki.. Allahaısmarladık, azizim..

★

Bütün gece zavallı dostumu düşünerek üzüldüm. Ertesi gün sabahleyin erkenden ona gittim. Beti benzi sapsarı masanın başına oturmuş, birine mektup yazıtordu:

— Ne var, ne yok? İşler nasıl?

Ayağa kalktı. Bıçakla keser gibi havada sallıyarak:

— Her şey bitti. Her şey mahvoldu. Şimdi artık yalnızım, dedi.

— Ne oldu?

— Ne olacak? Bütün işleri tesadüfe bıraktım. Eldivenleri aldım Sonaya gittim. Onu kucaklıyaral «İşte cici Lalayacığım, istediğin e divenler. Operaya bilet de aldım, haydi kalk gidelim. Memnun oldun mu?» dedim. Elimden eldiven kutusunu kapınca odanın öbür köşesine fırlattı. Kendini kanapenin üstüne yüzükoyun atarak hüngür hüngür ağlamağa başladı. «— Lalyanıza gidip o pis eldivenleri ona veriniz. Benim bütün ruhumla nefret ettiğim gürültülü patırtılı operayı da onunla dinleyiniz.» cevabını verdi. «— Marusayacığım, yanlış oldu.» İsmini toparlıyamadığım sevgilim haykırdı: «—Elbette yanlış, elbette; Çünkü ben Marusaya değilim, Sonyayım. Gidin buradan sizi gözüm görmesin.» Oradan kös kös çıkıp Eleniye gittim. Yüzüğü çıkarmağı unutmuşum. Halbuki havanda kırıp tuzla buz ettiğimi ona evvelce yeminle bildirmiştim. Onun tâbiri üzere, «Kiti kadar midesini bulandıran kestane şekerler» de elimdeydi. Parmağımda yüzüğü, elimde kastane şekerlerini görünce, sormuştu: «— Niçin bukadar müteessirsin, Kitiçim?» diye sordum ve.. oradan da koğuldum! Doğru Kitiye... Kitinin evinde misafirler vardı. Kucakladım. Yüzünden öpeıken başını ç virdi. Çünkü başkasının yanında ı pülmesini istemez. Ağzıma kulağ gelip de öpüvermiyeyim mi? Çığırı kan Kiti kıyametleri kopardı. Elâlemin yanında onu hem de kulağından öpeyim ha?.. Haydi oradan da dışarı....

Öbür sevgililerin ne oldu?

— Hâlâ iki üç sevgilim var. Vava filân. Fakat bunların kıymeti evve ceydi. Şimdi mânaları kalmadı ki.. Bir erkek bir kadınla mesut olabilir. Lâkin sevgilisi eğer ayrı ayrı parçalara ayrılıp dağılırsa, bu parçaların biriyle yahut ikisiyle yetinebilmek kabil mi? Güzel bir çift ayak, güzel saçlar, sonra bunların yanında basık bir burun ve kıpkırmızı kulaklar... Çekilir mi bu?.. Mozayık levham bozuldu. Elimde darmadağın bir şeyler kaldı!

— Şimdi ne yapacaksın?

— Ne mi?

Gözlerinde bir ümit ışığı yandı:

— Ne mi?.. Kuzum kardeşim geçen gün tiyatroda yanında kim vardı? Hani uzun boylu, endamlı, harikulâde güzel bir kadın? Kimin nesi o?

Düşündüm:

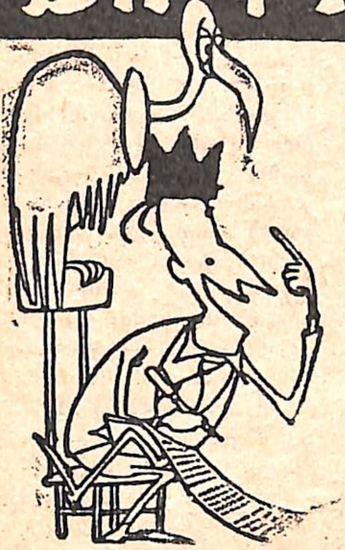
— Uzun boylu, güzel bir kadın mı? Tiyatroda gördün öyle mi? Bir sigorta mühendisinin karısıdır.

— Ne olur, beni ona takdim etsene... Canım kardeşim, ne olur?... Yeniden güzel bir bütün yapmak lâzım. Çare yok, yeni parçalar arıyacağız!

Arkadi Avarçenko'dan
Çeviren: Vê - Nû

— Müsaade edersen şu bir iki taşım kaynasın kızım!..

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— *Akbaba'ya eğlendirici, hafif bir fıkra anlatmak lâzım...*

Macit ÖNGEN
(Vali Muavini)

TAHLİL

Cimrinin biri hastalanır. Bakar ki, durum mühimce, mecburen doktora gider..

Doktor adamı evirir çevirir, iyice muayene eder; «Yarın idrarınızı bir şişede getirin, sonucu bildireyim» der.

Adam ertesi gün koca bir şişeyi doktora getirir... Doktor, tahlili yapar, bir kaç gün sonra adama, korkulacak bir hastalık olmadığını söyler.

Adam sevinç içinde eve koşar, evdekilere bağırır:

— Müjde, gözünüz aydın, karıcığım, anneciğim, baldızım, kardeşim, oğlum; doktor hiç birimizde hastalık bulmadı.

※

— *Durumu idare etmek lâzım... Hayatta tasasız yaşamanın tek yolu bu galiba!*

Ebazer BERKSOY
(Kız İlk Öğretmen okulu Müdü.)

ALAY

Tat'ın biri bakkal dükkânına girer; bakkala;

— Ba ba bana bi bir sigara ve ver, der.

Bakkal:

— Pe pe ki, der, sigarayı verir. Paranın üstünü verirken bir müşteri gelir bir kilo tuz verir misiniz deyince bakkal normal bir konuşma ile:

— Bir kilo tuz mu, başüstüne, deyip kese kâğıdına koyup tuzu tartar, verir...

İkinci müşteri gider gitmez, tat öfkeyle bakkala çıkışır:

— U u u tan mıyor mu mu

sun, be be benimle a a lay e etmeğe!

Bakkal tat-dille cevap verir..

— Se se se ninle de de ğil, o o nunla a a lay e e ettim...

※

— *Öğrendiğimiz fıkralar bile mesleğimizle ilgili. Aşk meselesi anlarsınız!*

Aygün GÖKKILIÇ
(Öğretmen)

BELGE!

Tarihî belgeler konusunda, öğretmeni bir sınavda öğrenciye sorar:

— Oğlum, söyle bakalım, belge ne demektir ve kaç kısma ayrılır?

Öğrenci biraz düşündükten sonra kendinden emin, cevap verir:

— İki yıl üstüste sınıfta kalan öğrencileri okuldan kovmak için, idarenin verdiği kâğıttır efendim...

— *Şimdi bir fıkra anlatacağım, ama bir şartım var. Benim fıkramı en yukarıya koyacaksınız... Olur mu?*

Ali Rıdvan BÜLBÜL
Gazeteci

ŞOFÖR SÖYLEDİ

Evin hanımı sözünü dinlemiyen hizmetçi kızı evden kovar. Hizmetçi kız, eşyalarını hazırlayıp hanımına:

— Hanım efendi, müsaade ederseniz bir şey söylemek istiyorum.

— Söyleyin.

— Sizden çok güzel olduğumu söylüyorlar.

— Kim?

— Beyiniz söyledi. Bir şey daha söylemek istiyorum. Elbiselerinizin sizden çok bana yakıştığını da biliyorum.

— Nerden biliyorsun?

— Beyiniz söyledi. Fakat şunu da bilmenizi istiyorum. Geceleri sizden daha çok naz ve cilve yaptığımı da söylüyorlar.

— Bunu da mı bey söyledi?

— Hayır; şoförünüz söyledi.

※

— *Mevlâna'dan fıkra anlatan oldu mu şimdiye kadar?*

Mehmet ÖNDER
Mevlâna Müzesi Müdürü

EŞEKÇESİNE

Mevlâna müzikle Konya'yı dolduruyordu. Bir bilgin:

— Ben bir eşek yükü kitap okudum. Müziğin helâl olduğuna dair tek bir satır bile görmedim. Demişti. Bu söz Mevlâna'ya ulaştığı zaman, şu cevabı verdi:

— Eşekçesine okumuş!

OKUYUYUCULARDAN FIKRALAR

BAKLAVA!..

G. Anteplilerin sarımsaga karşı düşkünlüğü meşhurdur. Öyle ki, sarımsaksız bir yemek pişirmedikleri söylenir.

Bu durumu bilmiyen bir yabancı, G. Antep'te lokantaya gider. İlk yemeği gelir, sarımsaklı. Pek iştiha ile yemeği yarım bırakır, başka bir şey ister, yine sarımsaklı gelir. Üçüncü, dördüncü, adam sinirlenir. Garsonu çağırır:

— Sizde sarımsaksız ne var..

Diye sorar. Garson da:

— Baklava.. der.

Adam tereddütsüz:

— Getir... der. Garson seslenir:

— Bir porsiyon baklava... Sarımsağı yanında olsun..

Tamer ÖNDER

GÜNAH YÜKÜ

Bir bektaşi dedesi günahlarını bir arabaya yüklemiş, hesap vermeye gidiyordu. Yolda omuzundaki sopasına küçük bir çıkın asmış olan bir adamla karşılaşmıştı. Selâmlaştıktan sonra nereye gittiğini sordu.

Adam, küçük çıkını göstererek cevap verdi:

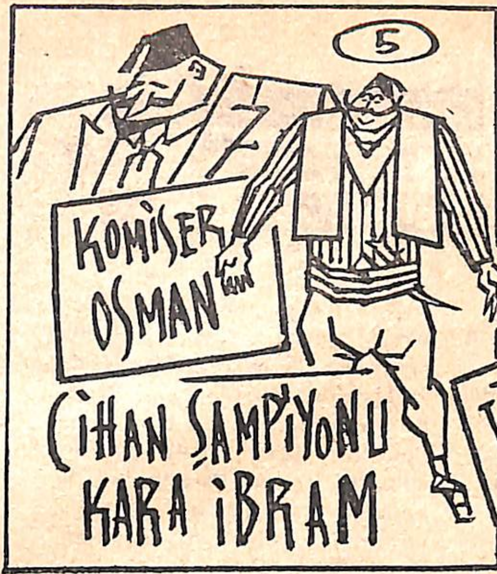
— Bunun içindeki günahlarımı hesap yerine götürüyorum!

Bektaşi adamın sırtını okşayarak:

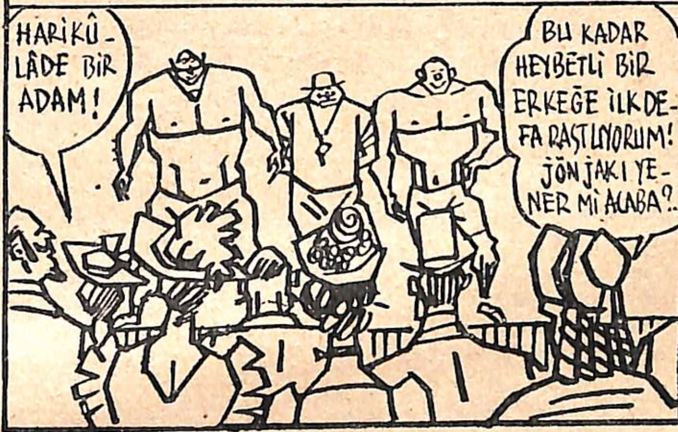
— Sen onu bizim arabaya at, dön geri!..

Dedi.

İst. Mehmet SIRALAR

5
KOMİSER OSMAN
CİHAN ŞAMPİYONU KARA İBRAM
TURHAN SELÇUK

ÖZET:
BİR KÖY DELİKANLISI OLAN KARA İBRAM, KIRKPINARDA ÜST ÜSTE BAŞI ALIR. İSTANBULA GELEN ÇAYAN'I DA MAĞLÛP EDİNCE BİR ORGANİZATÖR TARAFINDAN AVRUPAYA GÖTÜRÜLÜR...
PARIS
BUGÜN JÖN JAK'LA CİHAN ŞAMPİYONLUĞU İÇİN KARŞILAŞACAK OLAN TÜRK KARA İBRAM BİR OTURUŞTA BİR KOYUN, 15 EKMEK, 5 SÜRAHİ SUYU SİLİP SÜPÜRDÜ... JÖN JAKA

KARA İBRAM - JÖN JAK MAÇINDA ÖN SIRALARI, PARİS'İN EN ŞIK, EN ZARİF HANIMLARI DOLDURMUŞTU...
HARİKÛLÂDE BİR ADAM!
BU KADAR HEYBETLİ BİR ERKEĞE İLK DEFA RASTLIYORUM! JÖN JAKI YENER Mİ ACABA?..

DAHA KARŞILAŞMANIN İLK DAKİKASINDA MİNDER DIŞINA SAVURUR..
AFEDERSİNİZ MADAM!.
NE KABA BİR ADAM!..
AAAAAAY!..

BAYILAN HANIMDAN SONRA SIRA JÖN JAKA GELMİŞTİR. CİHAN ŞAMPİYONU, TÜRK ŞAMPİYONU KARA İBRAMIN KERPETEN GİBİ ELLERİ ARASINDA AZ ZAMANDA ERİYİP BİTER...
CİHAAAN ŞAMPİYONUUU KARA İBRAAAAM!.

YAĞIZ KÖY DELİKANLISI GÜREŞTEN SONRA DUŞUNU YAPAR, FAKAT ELBİSELERİNİ GİYMEK İÇİN DIŞARI ÇIKAMAZ.
PEHLİVAN, HANIMLAR İMZA RİCA EDİYORLAR.
BU AVRATLAR NE TOPLANDILAR BURAYA BE!? ÇEKİLSİNLER DE GİYİNEK.
ÇOK DA MAHCUP BİR ADAM!

BU MAHCUP DELİKANLI AVRUPADA ZAFERDEN ZAFERE KOŞTUKÇA, KADINLAR TARAFINDAN ŞIMARTILMIŞ, AZ ZAMANDA TRAKYALI KÖYLÜ ÇOCUĞUNDAN ESER BİLE KALMAMIŞTI
ŞEREFE ŞAMPİYON!
ŞEREFE GÜZELİM!. YALNIZ BU DAMLALIKLARDAN BİR ŞEY ANLAMIYORUM BEN. DAHA BÜYÜK BİR KAP YOK MU?.
PEHLİVAN, FAZLA İÇİYORSUN

KARA İBRAM GETİRİLEN KOKTEYL BARDAĞINI BİR DİKİŞTE İÇER
DEVAMI VAR
HA ŞÖYLE BE KIZANLAR, BİRAZ İÇTİĞİMİZİ BİLELİM.

PATATES Şövalyeleri

— 18 —

O akşam, Nevaslippe kadınları, besbelli üstün geldiler; kahkahaların ve kıs kıs gülüşlerinin çın çın öttüğü salonlarda ve barlarda toplandılar. Revue tiyatrosunda, gözde kantocu Meliby, şarkı sırası geldiğinde, «zavallı matmazel Clotilde» in başına gelenleri üzerine bir kıta inşa etti; salonda şapkalar ve çantalar uçuştu havaya; heyecan öylesine aldı yürüdü ki, Meliby başarısından gocundu bile.

Ertesi sabah Clotilde, erkek hayranlarından bir tek mektup, bir tek satır yazı bile almadı; aksine kadın hayranlarından 1.300 adet mektup aldı. Bu son olay da gösterir ki, Clotilde Troll, aslında, Nevaslippe halkının çoğunluğunca sevilmişti, ve kadınlar kendisine cin-ifrit oluyorlarsa da bu sırf teknik sebeplere dayanıyordu.

Demek herkes Clotilde Troll'e tapıyordu; Pio Pis deli gibi ona vurgundu. Kızımıza valnız Filimario Dublè abayı yakmış değildi, ve şüphesiz bu Clotilde, onca hiç o kadar ahım şahım sayılmadı...

Ama pek tez davranalım da öyle saçma sapan işlere burnumuzu sokmaktan kaçınalım. Yolu yordamınca, hiç te iki ayağınızı bir pabuca sokmadan kavranmak, böylelikle Delfino'nun kaptanının, ada dönüşünde, raporunu vermek üzere Clotilde'in önüne dikildiği o 20 mayıs sabahına dönmek gerekir.

Clotilde, sonucu öğrenmeğe pek can atıyordu:

— Ne oldu? diye sordu.

— Her şey emirlerinize göre oldu; üç partide, üçü de geldi.

— Ne dediler?

— Gık bile demediler; mösyö Pio Pis güzelliklerinizi dile getiren ve değerlerinizi göklere çıkaran şiirler okudu avaz avaz. Mösyö Settembre ne demeğe Bess adasına gönderildiğini anlamadığı için bir parça sıkılmıştı, işte hepsi bu.

— Ya üçüncüsü?

Sıkı deniz adamı, kasketini şöyle şaşkınca indirdi biraz.

— Ha! mösyö Dublè bu işin az zerafetsiz olduğuna dikkatimi çektirdi ve sizin hakkınızda, söylemek gerekirse, az çok saygıdeğer sözler söyledi.

— Ya sonra?

— Sonra da, mösyö Dublè âfiyetle yiyip içerek baktı keyfine.

— Karaya çıkarma iyi oldu mu?

— Elimizde her imkân vardı. Mösyö Dublè ile mösyö Settembre iyi yüzücüymüşler doğrusu ve, şüphesiz, tayfa başının dediğine göre, adamakıllı su yutan mösyö Pis'nin başına geleni hesaba katmazsak, başardılar karaya çıkmağı.

Clotilde kızdı:

— Ne diye bunu bana söylüvorsunuz?

Kaptan:

— Günahı uğursuz fırtınanın boynuna, dedi; sonra da üç kahramanın canları çıka çıka karaya vardıklarını sayıp döktü.

Clotilde:

— Kaçmışlar! diye gürledi, hazır olunuz.

Çıngırağın ipine asıldı ve gidip Giorgio'yu arayıp bulması ve herifi, onu ve valizlerini getirmesi için neve uğradığını bilmemiş oda hizmetçisine bağırdı.

— VII —

Az sonra, Giorgino yolcu kılığında ve bir demirci körüğü gibi soluya soluya kalkmış geliyordu.

Giorgino pek iri kıyım, küçücük çift kanatlı bıyıklı ve bir tutamcık saçlı bir adamdı. Fakat sapına kadar bitirimdi ve o tabak gibi ayakları doğuştan gelme iriliğini yok edemiyordu. Clotilde, onu görü görmez boynuna atıldı.

— Giorgino, diye hıçkırdı, halim duman.

— Giorgino kendi görüşünü pek kibarca ileri sürerek:

— Clo, diye direndi; bu acıklı haberi öğrenmek için, yol kıyafetine girmem lâzım mıydı yani, bu iki koca valizi taşımam sahi gerekiyor muydu?

Clotilde Giorgino'dan hışım gibi ayrıldı ve olanca gücü ile bütün çıngırak iplerini çekmeğe başladı. Bir kaç dakika içinde, neye uğradığını şaşırmış bir uşak alayı, elbiseler, valizler ve şapka kutularının peşinde, Troll evinin koridorlarında cirit atıyordu. Bu gibi durumlarda Giacoma, vekilharç, yeşil salonun ortasına dikiliyor da trafiği ayarlıyordu; böylelikle de bir yığın ufak tefek tatsız olayları önlüyordu. Buna karşılık, çıngırak seslerini duyar duymaz Troll çiftler de, yaz ise taraçada, ve kış ise toprak altında, kazanların yanında bir sığınak arayan illet edici seslerden ellerinden geldiği kadar uzaklaşıyorlardı. Giorgino, bu gibi durumlarda, işi mutlak bir vurdumduymazlığa döküyordu; bir koltuga kuruluyor da kılını bile kıpırdatmıyordu; hiç bir söz söylemiyordu; hiç bir şey konuşmuyordu. Bir kere, ama bir kere, konuştu:

O zaman Clotilde:

— Giorgina, diye bağırdı, Giorgina, nerelerdesiniz ayol?

Clotilde'in elbiseleriyle birlikte kapatıldığı sandığın içinden:

— Buradayım, diye karşılık verdi.

★

Yat limandan birkaç mil açılınca, yatta her şey gene yoluna girmiş olunca, Giorgino yolculuğun hikmeti ve yönün durumu üzerine korka korka soru sormağa yeltendi. Denize dalan Clotilde, başını, lumbar deliğinden içeri aldı ve Giorgino'nun ellerini tuttu. Canı sıkıla sıkıla:

— Giorgino, dedi, ya ölmüşlerse?

— Kimler?

— Filimario Dublè, Pio Pis ve Settembre Noir.

Derken Giorgino, gerçekten fırtınalar koparan uğursuz sözlerinden birini söyledi:

— Bu bayların başına neler geldiğini kim bilebilir? Ölmüşlerse, besbelli, artık hayatta olamazlar.

Clotilde tepeden inme:

— Giorgino, dedi, bunlar kol gezisine çıkmadılar. Kendilerini bu yata ben çektim ve sonra Bess adasına çıkarttım. Ama, karaya ayak basabildiklerine, hiç de öyle güvenim yok; kayığın fırtınada alabora olduğu biliniyor; hepsi işte bu.

Giorgino artık durumun bir parça karışık olduğunu anladı.

Ama gene de, Clotilde'in ne demeğe bu işle uğraştığını sezemiyordu.

— Özür dilerim, bu işte sizin ne gibi günahınız var anlamıyorum. Ne fırtınayı çıkartan sizsiniz, ne de kayığı alabora eden siz.

Clotilde:

— Çüş! diye bağırdı. Adamın biri kalkar da başınıza bir tabanca kurşunu sıkarsa, sizi öbür dünyaya gönderen kim olur? Kurşun mu yoksa adam mı, yoksa belki fişekte bulunan ve kurşunu patlatan barut mu?

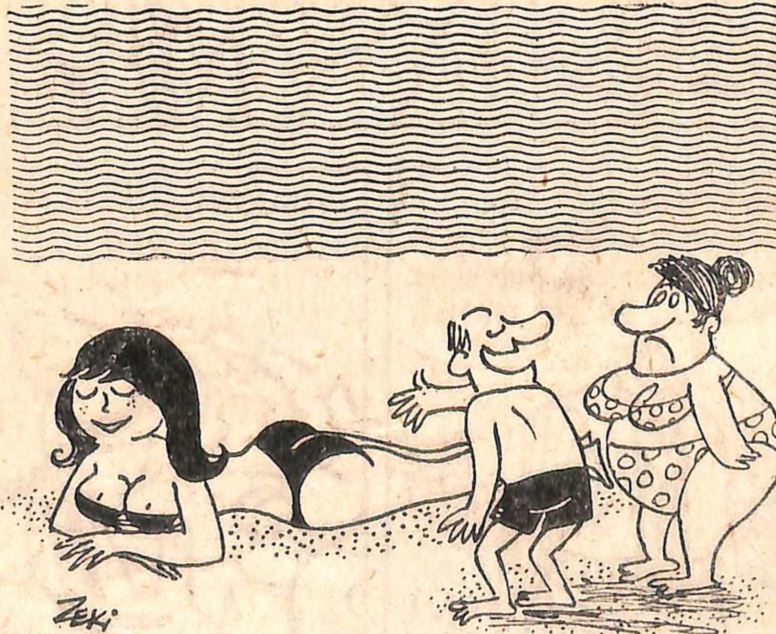
Giorgino kaşlarını çatarak:

— Hiç şüphesiz, dedi, fişekte barut yoksa, herif tetiğe yüz kere de basabilir de, kurşun gene ateş almaz.

Clotilde artık başladı hıçkırmağa.

— Giorgino, diye inledi, o eğer kim ölmüşse, kendisini bir daha göremiyeceğimi kafanız almıyor.

(Devamı var)

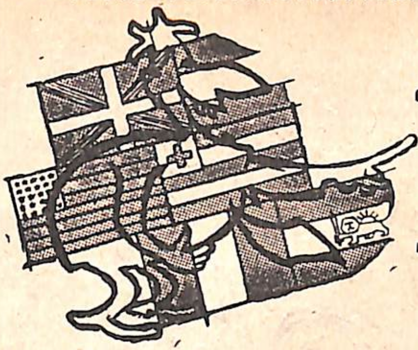
— Gel karıcığım, gel, yakından bak... Tıpkı kırk yıl evvelki gençliğin!..

Basın Şeref Divanı'nın 14 numaralı tebliği

Prof. Dr. Naci Şensoy başkanlığında toplanan Basın Şeref Divanı aşağıdaki tebliğin yayınlanmasına karar vermiştir.

Divan gündemindeki muhtelif dosyaları incelemiş, bunlardan bir kısmı hakkındaki soruşturmanın derinleştirilmesine karar vermiş ve Burhan Arpad tarafından yapılan şikâyeti de inceliyerek karara bağlamıştır.

Vatan gazetesi fıkra yazarlarından Burhan Arpad'ın, Türk Edebiyatına dair yazmış olduğu fıkralara karşı, Tercüman gazetesinde cevap veren Ahmet Kabaklı hakkında vâki şikâyeti incelenmiş ve Burhan Arpad'ın bütün divan şairlerimizle Tanzimat devri ediplerimize yakıştırdığı haksız ve yersiz hücumların, herhangi bir Türk düşünürüne uyacak veçhile, Ahmet Kabaklı tarafından ve tamamen tenkit hudutları içinde karşılandığı görülerek herhangi bir işlem yapmağa mahal olmadığına karar verilmiştir.

Milletler Gülüyor

Yeni Lügat

EV : Bir adamın —eğer bekârsa— her istediğini yapabileceği yegâne yerdir.

ÇALIŞAN KIZ : Bir erkeğin kazandığı parayı, onlardan biri ile evlenmeden, alabilen kız...

DAMAT : Islığını çok pahalı ödeyen kurt.

DÜĞÜN : Boşanma'dan evvel yapılması gereken tören.

KARDEŞ : Ayni anneden doğan ve ayni baba tarafından kabul edilen kimseler!

Şakacıklar..

★ Nasıl ki yaşlı bir hekim ölürken oturduğu koltuğun nabzını sayarsa, yazmağa alışmış olan adam da hiçbir fikri olmasa da bir şeyler yazar!..

★ Noktalama, çek yazan kimseler için fena bir itiyattır.

★ Edison insan için dört saat uyku kâfidir demektedir; zaten birçok bebekler bunu bilerek doğarlar.

★ Tembellik, daha uzun zaman boş oturmak için sabah saat altıda kalkmaktır!

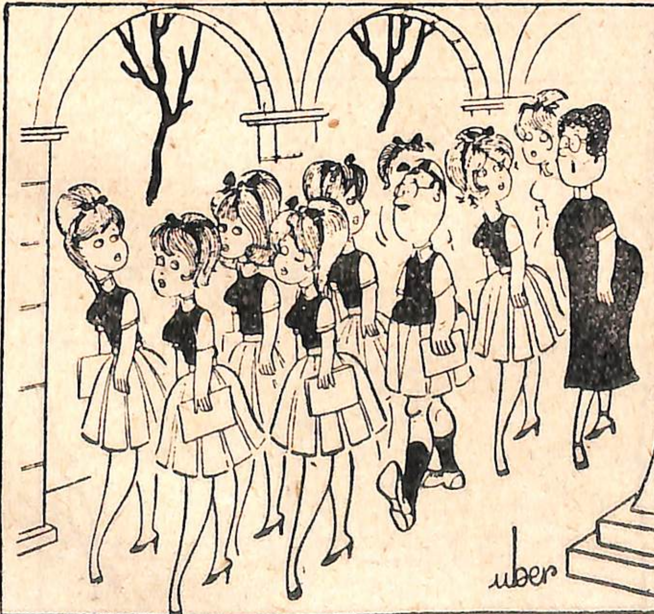
KIZLAR!

Rahip, yetişmekte olan iki oğlunu görgü ve bilgilerini arttırmak üzere New York'ta ufak bir tatil geçirmeğe gönderdi. Delikanlılar oraya varır varmaz, kendilerini ancak meraka düşüren konuyu, kızları incelemek üzere ayrıldılar. Akşam otelde buluşunca büyük anlattı:

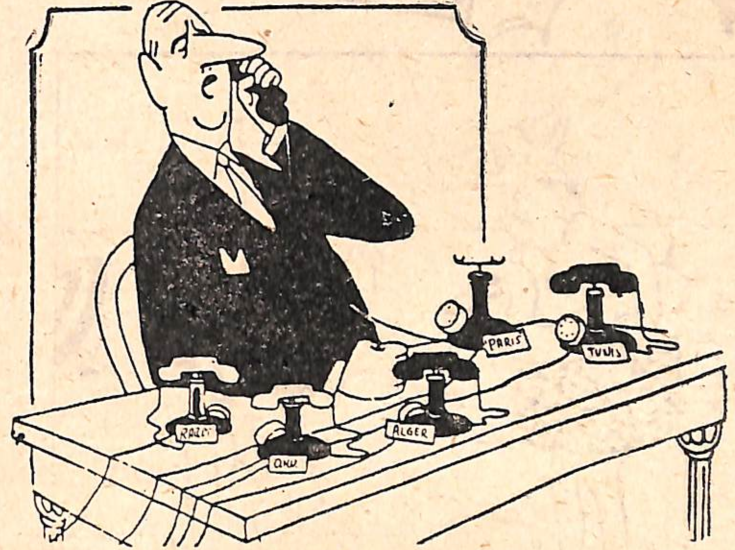
— Ben bütün gün müzeyi, parkları ve kütüphaneyi dolaştım, beni aydınlatacak bir kızla tanışamadım.

Küçük, daha becerikli çıkmıştı:

— Ben, dedi; güzel bir kızla tanıştım, biraz dolaştık, sonra beni evine götürdü. Tam beş tane güzel kızkardeş vardı... Ama tuhaf değil mi kardeşim, bu altı kız da annelerini «Madam» diye çağırıyorlardı!..

Öğretmen — Bu sabah dalgınlığım üstümde... Bir öğrenci fazla gibi geliyor!..

De Gaulle — Brigitte Bardot mu? Tanımıyorum.... Burada öyle kimse yok!..

Derya

Uzun bir seferden sonra limana çıkıp şöyle konservesiz güzel bir yemek yiyen birinci ve ikinci kaptan, bir lokantaya girdiler; ilk yemek olarak çorba istediler. Getirilen acaip nesneyi bir iki kaşık attıktan sonra, kaptan garsona seslendi:

— Hey, garson, bu nedir?

— Çorba!

Kaptan yeniden yemeğin tadına baktıktan sonra yanındaki ikinci kaptana dönüp:

— Sam dedi, biz ömrümüz boyunca çorba içinde seyahat etmişiz de haberimiz yokmuş!

Yağmur!

Çiftçi kadın, hayatında ilk defa olarak taksiye biniyordu. Şoförün dönemeçlerde ikide bir kolunu dışarı çıkardığını görünce, dayanamadı:

— Bay şoför, dedi; kuzum siz işinizi dikkatli yapın, yağmur yağıyor mu yağmıyor mu, ben size haber veririm!

Küfürbazlar!

Kadın gazeteden başını kaldırdı:

— Duydun mu kocacığım, bir Teksaslı küfür ederken birden hava bozmuş ve adamın başına yıldırım isabet etmiş. Ne tuhaf değil mi?

— Hiç de değil; eğer yıldırım küfür etmeyen bir Teksaslıya isabet etseydi, asıl o zaman tuhaf olurdu!..

Hız

Genç kadın, asfalt yolda son süratle gidiyordu. Polis motosikletin yolunu kesince, durmak zorunda kaldı. Tatlı tatlı sordu:

— Bir şey mi yaptım bay polis?

— Elbette, saatte yetmiş km. nin üstünde gidiyordunuz.

Genç kadın hayretle gözlerini açarak:

— Nasıl olur bay polis, dedi, daha ben yola çıkalı 15 dakika oldu...

Polis biraz başını kaşıdı ve:

— Bu işte, dedi, bir acaiplik var ama, neyse haydi gidin şimdi!..

Rötar

Demirperde gerisi: Kief garında tren bekliyen bir yolcu, öfke ile söylenir:

— Rezalet doğrusu, Harkov ekspresi tam dört saat rötar yaptı. Bu kadar olmaz artık!...

Onu sükûnetle dinliyen gar şefi:

— Öfkelenmeyin yoldaş, dedi; biletinizin üstünü okursanız göreceksiniz; «Bir hafta müddetle geçer!»

Resim!

Picasso genç bir resim heveslisine sordu:

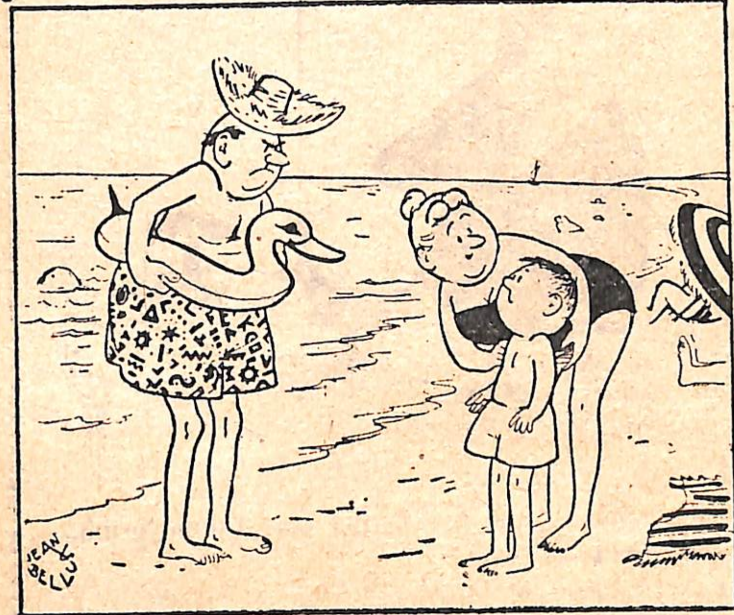
— Resim yapmak bilmeyince ne yapılır?

— Okula gidilir..

— Hayır, dedi Picasso, bir okul kurulup talebe yetiştirilir!

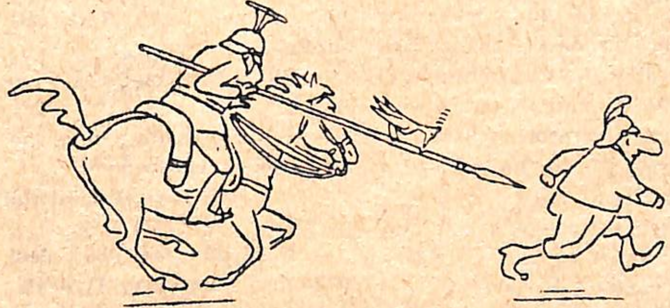

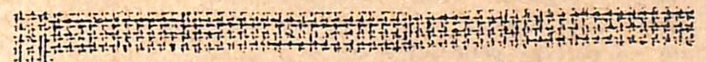
—AAA... ÖĞRETMENİNİ TANIMADIN MI, OĞLUM?

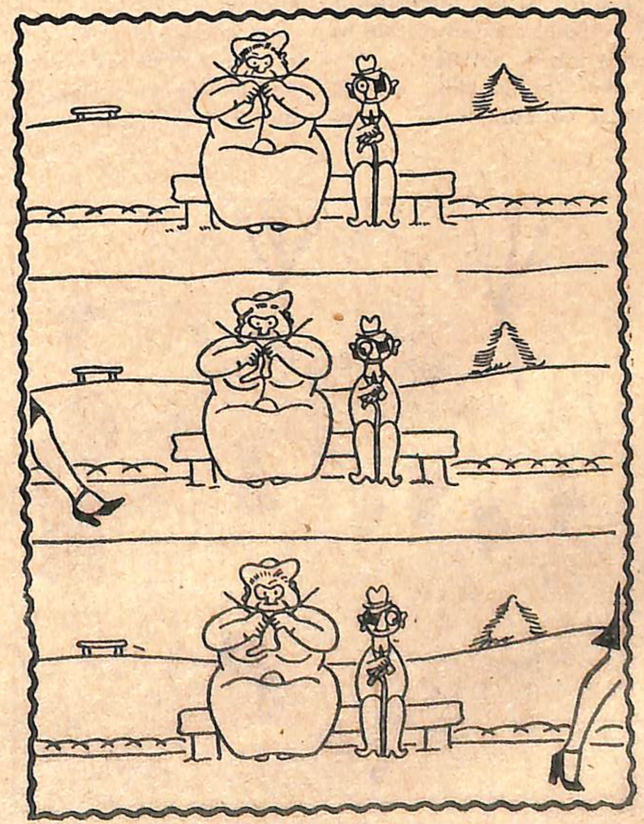

—HASIRMIŞ KARICIĞIM, NAYLON DEĞİL!

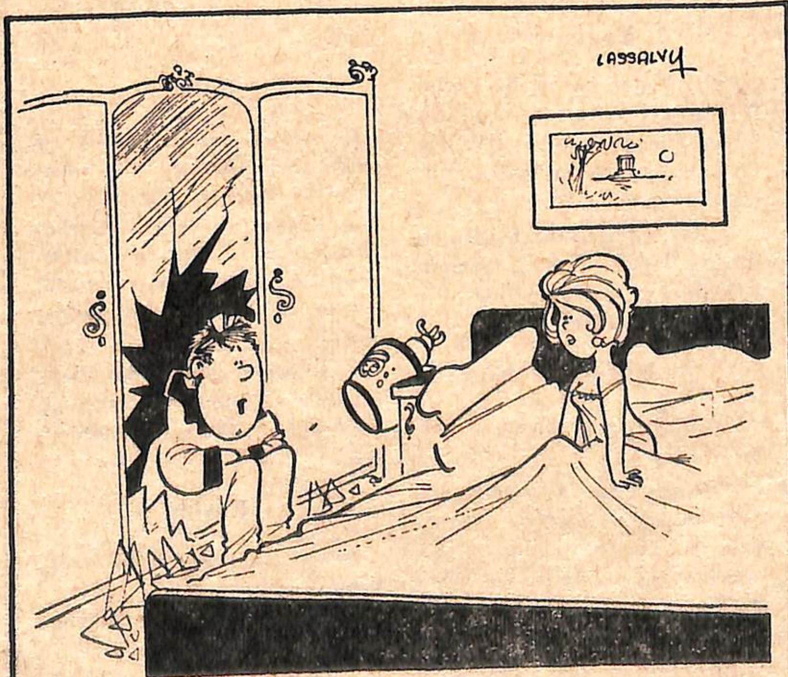

YAZISIZ

YAZISIZ HİKÂYE...

KALECİ KOCA:
—RÜYAMDA PLONJON YAPTIM, KARICIĞIM...

Birinci baskısı 20 günde satılıp biten roman:

Başlıca Satış Yerleri:

İstanbulda Ankara caddesi İnkılâp kitabevi Sabri Özakar
Aksarayda: Kitap Kitabevi, **Köprüde:** Kemal Kitabevi, **Beyoğlu:** Kitap Saray, Haşet Kitabevi, **Teşvikiye:** Deniz Kitabevi, **Nişantaşı:** Birlik Kitabevi, **Kadıköy** İskelesi.
Ankara: Akba Kitabevi.
Bursa: Ali Haydar Kitabevi.
İzmir: Yavuz Kitabevi. Taga Kitabevi.
Samsun: Kökcüoğlu Kitabevi.
Zonguldak: Nazif Aytan.
Çorum: Uysal Pazarı. Şahinci Kitabevi.
Batman: Malatya Pazarı.
İsparta: Sebat Kitabevi.

AK 13

SÜMERBANK
BANKACILIKTAKİ ÜSTÜN HİZMETİ YANINDA BÜTÜN MAMULLERİNİ DE İFTİHARLA SUNAR

Basın 673

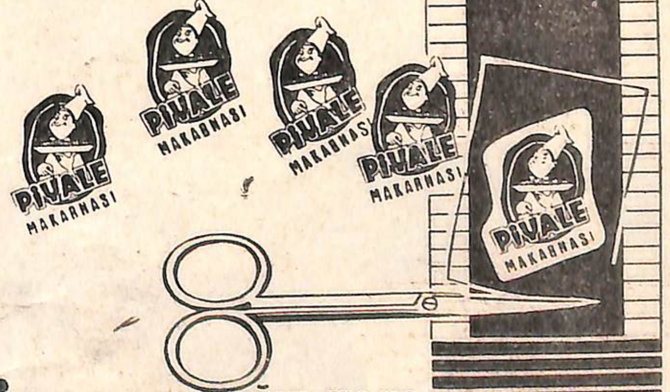
PİYALE Makarnası'nın ikramiye çekilişinde şansınızı deneyiniz!

Lüks ve Ekstra Piyale Makarnası paketlerinden keseceğiniz 5 adet Aşçıbaşı resmini açık adresinizle (Posta Kutusu 825 - İzmir) Adresine yollayıp ikramiye çekilişine katılınız.

İlk çekiliş: 15 Temmuz 1961 ve sonra her ayın 15. inde.

Her çekilişte:
1 adet **1.000.** - Tl.
4 adet **250.** - Tl.
10 adet **100.** - Tl.

ikramiye dağıtılacaktır. Siz de iştirak ediniz;

PİYALE ADI. AĞIZ TADI.

T. B. B. 233

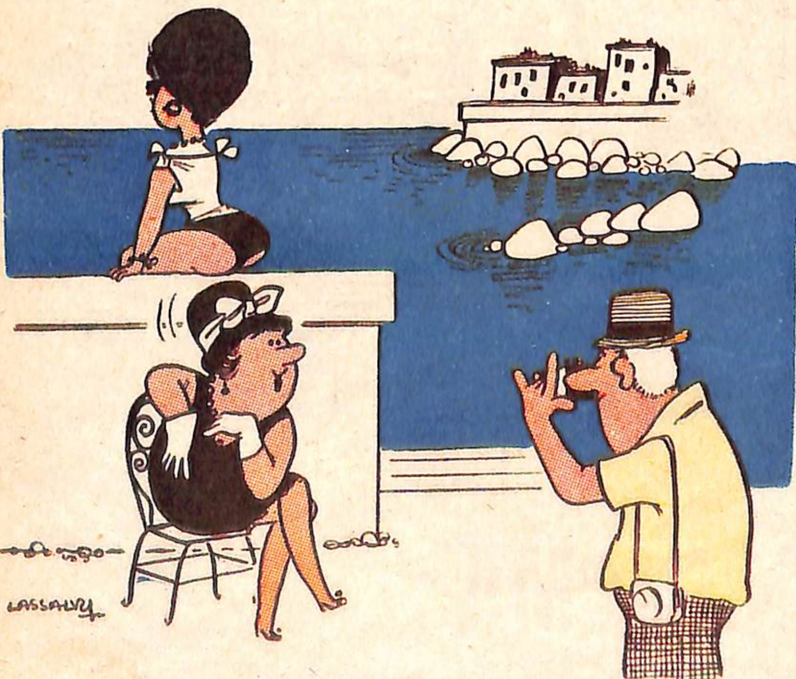
SİNEMA

Enteresan haberler
Çekici röportajlar
Bol fotoğraf

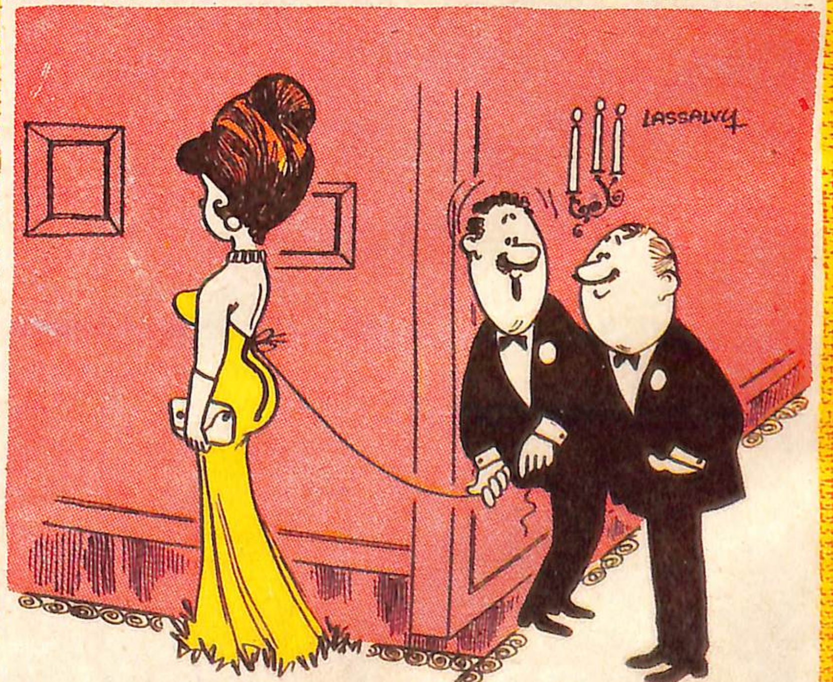
* Her sayıda yedi renkli büyük ilâve *

AK. 14

–NE YAPAYIM ANNE, RESSAMIN ATELYESİ ÇOK SICAKTI !

–AMAN ŞAPKAM GÜZEL ÇIKSIN...

–DİKKAAAT... ÇEKİYORUM !